

ISBN: 978-973-0-06577-0

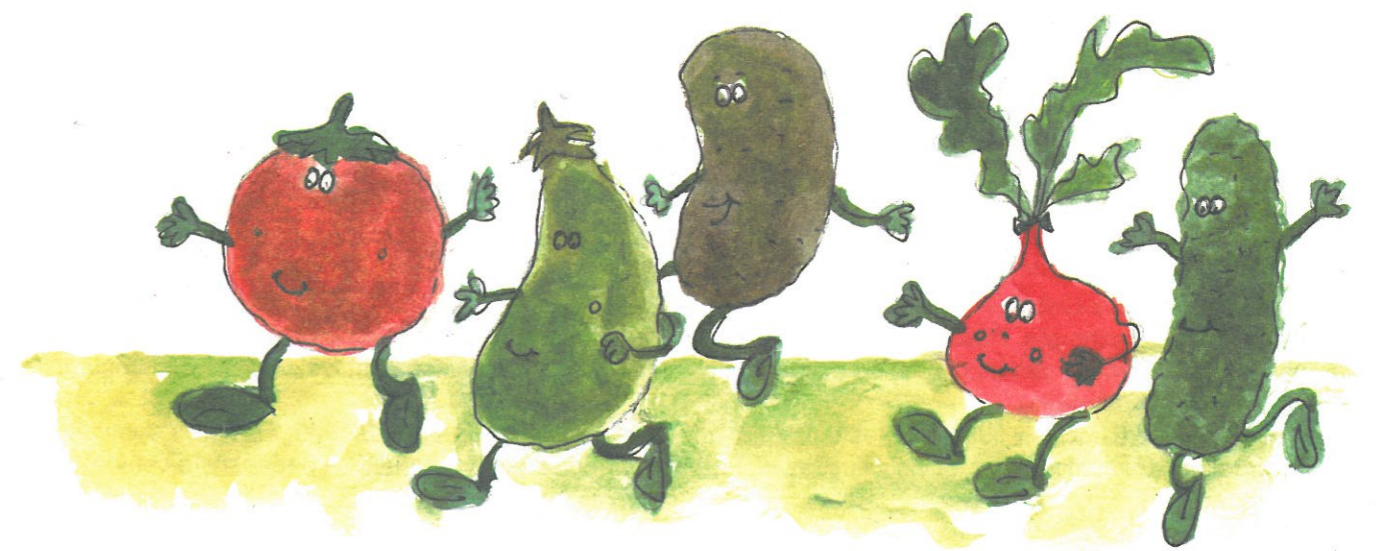
LeIN 29,00

Iuliana Gabriela Niță

**POVEȘTI
DIN
ȚARA LEGUMELOR™**

Copiilor mei, Justinian și Filip

Justy

Ilustrații: Alexandra Stoica
e-mail: bre.alexandra@yahoo.com
tel.: +40 765.613.093

Tiparul: S.C. OPEN PRINT S.R.L.
str. C. Caracaș nr 33, Sector 1, București
tel/fax: 021 222 82 77; tel: 021 222 92 24
e-mail: open.print@clicknet.ro

Cuprins

Domnișoarele Microbi în Țara Copiilor Voinici.....	5
Domnul Dovlecel la Fabrica de Legume.....	12
Tristețea doamnei Conopidă	19
Ziua de plajă a domnului Cartof.....	25
Aventurile lui Spanache și Spinache	29
Surorile Mazăre, Mazina și Zarina și ciorbița de legume.....	35
Pățaniile Soldatului Castravecior	41
Copilăria doamnei Roșie	47
Domnul Ardei la aprozar	54
Vinețica.....	60

„Povești din Țara Legumelor™” este marcă înregistrată

Copyright © 2009 Iuliana Gabriela Niță

Toate drepturile sunt rezervate. Prezenta carte este protejată prin dreptul de autor și nici o parte nu poate fi reprodusă în nici o formă și prin nici un fel de mijloace (inventare, electronice sau mecanice, inclusiv foto-copiere) fără acordul scris al autorului.

Conținutul acestei cărți, inclusiv ilustrațiile, este protejat prin Legea dreptului de autor 8/1996. Folosirea conținutului ori a unor părți din această lucrare, inclusiv ilustrațiile, fără aprobarea scrisă a autorului se pedepsește conform legilor în vigoare

ISBN: 978-973-0-06577-0

Domnișoarele Microbi în Țara Copiilor Voinici

— Mama, dar mie nu îmi plac legumele, spuse mofturoasă Alexandra.

— Draga mea, îi răspunse mama, dar legumele pe lângă faptul că sunt delicioase sunt și foarte sănătoase!

— Dar mie nu îmi plac legumele! Eu nu mănânc tocănița asta de legume! continuă Alexandra cu lacrimi în ochi. Tu nu înțelegi, mama, că eu nu pot să mănânc chestiile astea de legume din farfurie?

Văzând că n-o scoate la capăt cu fetița ei răzgâiată, mama îi spuse Alexandrei:

— Domnișoară Mofturici, uite, eu îți voi spune o poveste despre un copilaș care era la fel de mofturos ca și tine și refuza să mănânce legume și fructe! zise mama.

— Da, da, vreau să aud povestea, spuse Alexandra bătând bucuroasă din palme.

— Bine, dar în timp ce eu îți spun povestea, tu începi să mănânci!

— De acord! se învoi fetița, bucuroasă să audă povestea.

Țara Copiilor Voinici. Așa se numea locul cu munți înalți, maiestuoși, câmpii netede, bogate, cu holde aurii de grâu, păduri semețe și râuri limpezi și răcoroase. Se numea Țara Copiilor Voinici pentru că toți copiii erau sănătoși și viguroși. Nu existau copii bolnavi. Și asta pentru că toți copiii mâncau în fiecare zi foarte multe fructe și legume și făceau mult sport.

Țara Copiilor Voinici era locul cel mai bun din câte pot exista: emana sănătate și poftă de viață, toți copiii erau fericiți și plini de bucurie.

Însă, într-o zi, în această Țară atât de frumoasă au ajuns, de pe meleaguri îndepărtate, domnișoarele Microbi: negre, urâcioase, supărăcioase și foarte nesuferite în țara de unde veneau.

De aceea plecaseră de acolo, pentru că oamenii din acele ținuturi le-au alungat. Veniseră însă aici, în Țara Copiilor Voinici, pentru că aveau multă treabă. Aici nici un copil nu era bolnav și era tocmai locul prielnic pentru ele. Și, ce s-au gândit domnișoarele Microbi?

— Dragele mele, haideți să vă spun la ce m-am gândit eu, începu simandicoasă Microbița, cea mai răutăcioasă dintre toate domnișoarele Microbi. Ce-ar fi să pregătim noi loțiunea cu care am devenit faimoase? Prea merge totul bine în această țară!

— Da, ce idee încântătoare! au replicat sclifositele domnișoare Microbi.

Și au făcut întocmai. Au preparat un lichid colorat, extrem de dulce pe care l-au pus într-o sticlă la fel de colorată. Apoi, Microbiana, șefa domnișoarelor Microbi, a dus sticluța colorată într-o fabrică. Un muncitor care lucra acolo nu a fost atent când prepara sucurile pentru copii și a turnat puțin din conținutul acelei sticle în toate sticlele ce conțineau sucuri proaspete pentru copii.

S-a întâmplat ca, într-o zi, Andreiuț voinicuț să meargă la magazin și să cumpere o sticlă de suc de căpșuni. Băiețelul a băut sucul, iar toate domnișoarele Microbi au pătruns în corpul lui. Astfel, începând de atunci, gusturile copilului s-au schimbat. El, care înainte se juca cu ceilalți copii din Țara Copiilor Voinici alerga toată ziua și avea atâta energie, era acum bolnav.

— Haide, Andreiuiț voinicuț, mănâncă un măr. Uite ce frumos și roșu este! îi spunea mama

— Dar nu-mi trebuie! Nu vreau!!! țipa copilul nervos.

— Atunci ia puțină portocală sau câteva bobite de strugure alb! Este atât de bun și de zemos!

— Nu, mama, nu îmi place, nu înțelegi că nu vreau? se smiorcăia în continuare copilul.

— Dar, ce dorești atunci să mănânci? îl întreba răbdătoare mama.

— Eu vreau înghețată și pizza și hamburgeri, spunea încăpățânat copilul.

— Dar, dragul meu, trebuie mai întâi să mâncăm legume și fructe, încerca să-i explice liniștită mama.

— Dar eu nu vreau, țipa copilul! Eu vreau doar înghețată, pizza și hamburgeri! repeta sistematic copilul.

Și așa, în fiecare zi, copilul refuza să mănânce. Și din Andreiuiț voinicuț devenise Andreiuiț cel slăbuț. Obrajii săi nu mai aveau culoare, era palid la față, slăbise. Se uita neputincios pe geam cum ceilalți copii se jucau cu poftă. Toți erau afară la fotbal și el stătea în casă, în pat. Nu se mai putea duce la grădiniță și îi era tare dor de colegii lui de clasă.

— Ce bucurie, dragele mele, spunea Microbița, lăfăindu-se în burtica lui Andreiuiț. Ce bine mă simt aici!

— Da, și noi! îi răspundeau în cor suratele ei.

— Uite, dacă copilul nu mai mănâncă legume și fructe se îmbolnăvește. Și atunci apărem noi, domnișoarele Microbi... Ha! Ha! Ha! râseră toate împreună.

După câteva zile sosi doctorul Vindecuț.

— Andreiuiț, eu nu te-am mai văzut așa de palid și de slăbit până acuma, i-a spus doctorul copilului.

— Nu știu ce să-i mai dau să mănânce, încerca să-i explice mama doctorului Vindecuț.

— Andreiuiț, uite, i-a explicat calm doctorul copilului, eu o să-ți fac niște analize la microscop și așa o să descoperim de ce nu vrei să mănânci fructe și legume.

Și doctorul i-a făcut analize, iar după câteva zile s-a întors la casa lui Andreiuiț.

— Dragul meu pacient, i-a spus doctorul, am descoperit problema: microbi mulți, mulți și mărunți.

— Dar de unde sunt microbii? întrebă Andreiuiț. Eu nu am mai auzit de microbi până acuma.

— Microbi există în toate produsele care nu sunt proaspete: sucuri dulci și acidulate, bomboane, caramele, prăjituri la cutie, creme și budinci la plic.

— Da, spuse Andreiuiț gânditor, cred că de la sucul acela de căpșuni m-am îmbolnăvit.

— Vezi?! îi spuse doctorul Vindecuț. Dacă vrei suc de căpșuni, mergi la piață, cumperi de acolo căpșuni și îți faci suc acasă.

— Și ce trebuie să fac ca să scap de microbi? întrebă Andreiș. Vreau să fiu sănătos, să merg afară, să mă joc cu ceilalți copii.

— Microbilor, dragul meu pacient, explica doctorul, nu le place bucuria, sănătatea. Așa că cel mai bun tratament este acesta: un mod de viață sănătos care se obține consumând fructe și legume proaspete. O să vezi atunci cu ce viteză vor fugi microbii! concluzionă doctorul.

De atunci încolo doctorul nu i-a mai prescris lui Andreiș pastile și nici injecții, ci doar puțin efort pentru a mânca fructe și legume.

— Dacă mănânci fructe și legume, întări mama spusese doctorului Vindecuț, atunci vei fi suficient de puternic pentru a face și sport.

Și din Andreiș cel slăbuț, băiatul a redevenit Andreiș voinicuț, copilul puternic și viguros de dinainte. Când le privește pe domnișoarele Microbi, acestea au fugit îngrozite, departe, departe de Țara Copiilor Voinici.

— Mama, ce poveste frumoasă! spuse Alexandra gânditoare. Mi-a plăcut tare mult!

— Te cred, zâmbi mama. Uite, ai și terminat tocănița de legume. Alexandra se uită nedumerită în farfurie. Era tocmai bună de spălat.

— Ia te uită! Asta înseamnă, mami, că nu numai povestea a fost frumoasă, dar și mâncarea a fost delicioasă! spuse Alexandra încântată.

— Dacă ești cuminte, îți voi spune și diseară, la cină, o poveste!

— Da? întrebă fetița curioasă. Tot așa despre legume?

— Da, spuse mama, despre legume și aventurile lor în Țara Legumelor.

Domnul Dovlecel la Fabrica de Legume

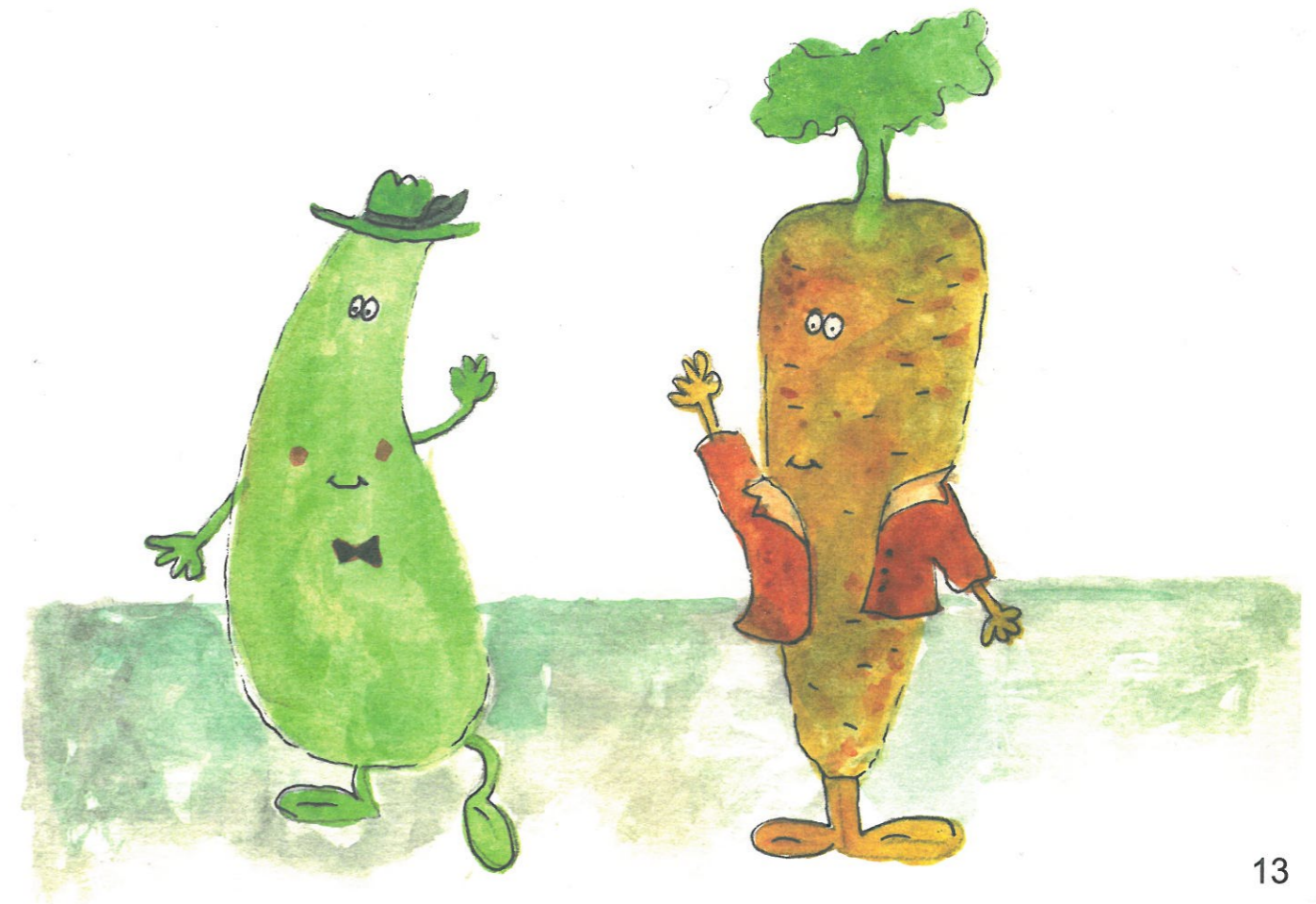
- Haide, draga mea, mai mănâncă puțin dovlecel! îi spuse mama Alexandrei.
— Dar nu mai pot, nu înțelegi? se miorlăi Alexandra.
— Uite, dacă nu mănânci, domnul Dovlecel se va supăra...
— Cum adică se va supăra...? întrebă amuzată fetița.
— Dacă mai iei cinci bucățele de dovlecel, îți voi spune o povestioară despre domnul Dovlecel.
— Dar, de ce cinci bucățele?
— Pentru că ai cinci ani, câte o bucățică de dovlecel pentru fiecare anișor, spuse mama.
— Aha, bine, dar în timp ce mănânc spune-mi și povestea, da?
Și mama începu să-i spună Alexandrei povestea:

Domnul Dovlecel la Fabrica de Legume

S-a întâmplat ca într-o zi, domnul Dovlecel să își uite acasă servieta lui cea verde cu care pleca de obicei la serviciu. „Ei, nu este nimic”, se gândi domnul Dovlecel pe drum, „dacă mi-am uitat servieta acasă, nu mă mai întorc acum. Voi întârzia la serviciu și doamna Roșie mă va certa.” Așa gândind, domnul Dovlecel își urmă grăbit drumul spre serviciu. În timp ce mergea prin grădină, iată că-i apare în cale domnul Morcov. Îmbrăcat tot în haină portocalie, cu o frumoasă șepcuță verde, domnul Morcov era paznicul Grădinii Legumelor.

— Bună dimineața, vecine, unde mergi așa grăbit? îl întrebă domnul Morcov pe domnul Dovlecel.

— La serviciu. După cum vezi, sunt tare grăbit. Mă așteaptă Șefa, doamna Roșie, și nu vreau să întârzi, spuse domnul Dovlecel zorit.

— Bine, bine, te las să te duci. Mult succes și răbdare, că vei avea nevoie, spuse domnul Morcov.

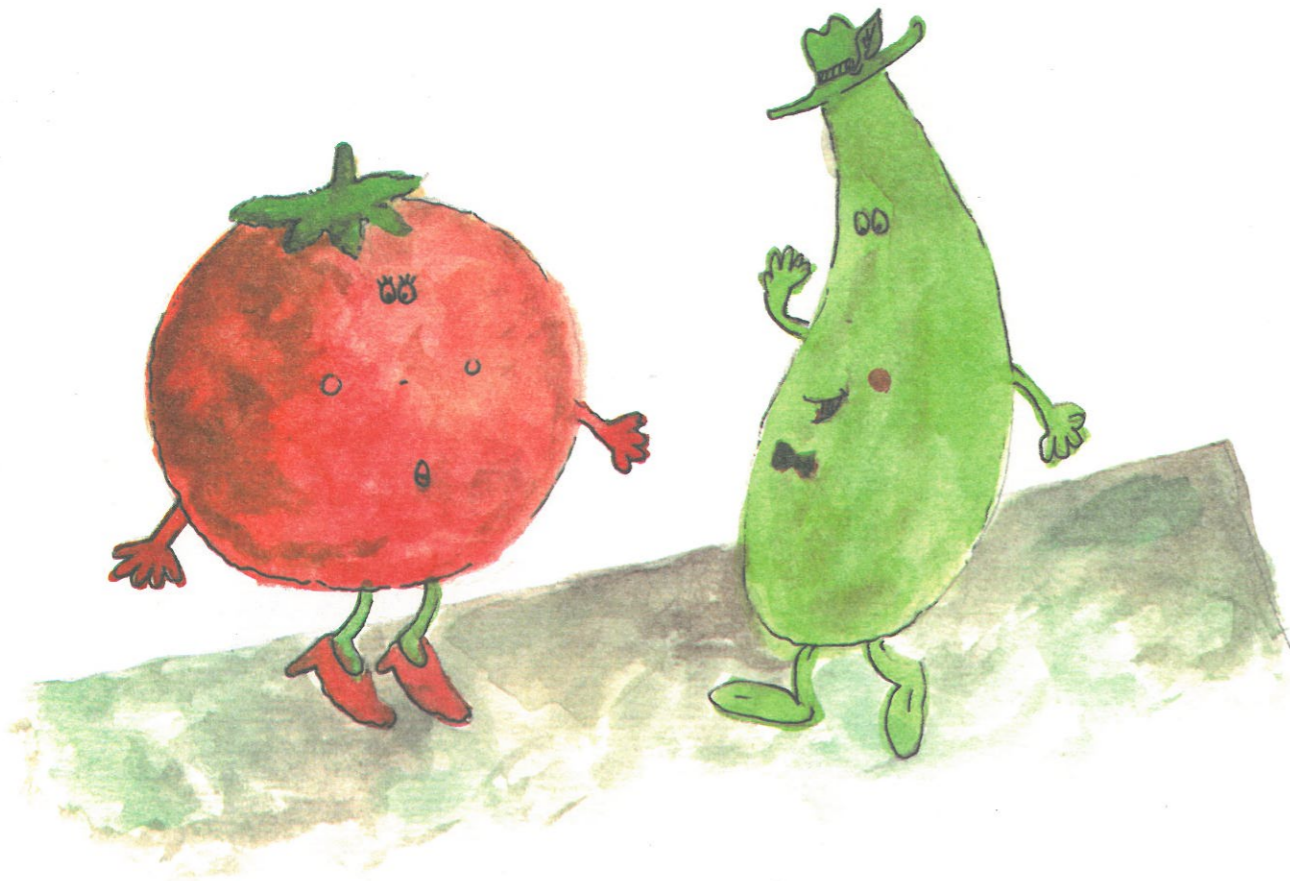
— Mulțumesc. La revedere, plec, plec. Trebuie să ajung la serviciu, zise domnul Dovlecel.

Ajuns la serviciu, la Fabrica de Legume, domnul Dovlecel observă că era mare forfotă: Cartofii umblau de colo-colo fără stare, boabele de Mazăre se rostogoleau care-ncotro căci nu mai vroiau să fie puse în borcane, frunzele de Spanac erau și ele triste... În sfârșit, o adevărată harababură.

Cum îl văzu pe domnul Dovlecel, doamna Roșie veni repede la el.

— Vino să mă ajuți că nu mă mai descurc singură, spuse ea agitată.

— Dar ce s-a întâmplat? spuse domnul Dovlecel.

— Uite, am probleme cu Legumele, nu mă mai ascultă, spuse doamna Roșie. Am primit vești din Țara Copiilor... nu mai vor copiii să mai mănânce legume..., și spunând acestea doamna Roșie începu să plângă. Ce ne vom face noi dacă copiii nu ne mai vor? Cum vor crește ei mari, frumoși și sănătoși dacă nu vor mânca legume? Vai, vai, sunt așa de tristă.... și rochița cea fină a doamnei Roșii era plină de lacrimi.

— Ai, ai, ai, ce tragedie! exclamă domnul Dovlecel, dar ce putem face?

— Trebuie să-i convingem pe copii să mănânce legume. Uite domnul Spanac ce deprimat este! Mi-a spus încă de ieri că nu înțelege cum de nu-l vor copiii, el care are atâta forță... zise doamna Roșie plimbându-se nervoasă în jurul domnului Dovlecel. Și să știi, mai continuă ea, că nici dovlecei nu mai vor să mănânce copiii...

— Ah, asta-i chiar o veste foarte tristă pentru mine, suspină domnul Dovlecel. Dar oare, nu putem face ceva ca să-i convingem pe copii să mănânce legume? continuă domnul Dovlecel.

— Nici nu știu ce să facem! zise gânditoare doamna Roșie. Poate îl voi chema pe domnul Anghel Sparanghel să mă sfătuiască cu el, că tot a fost atâția ani consultant aici la fabrică.

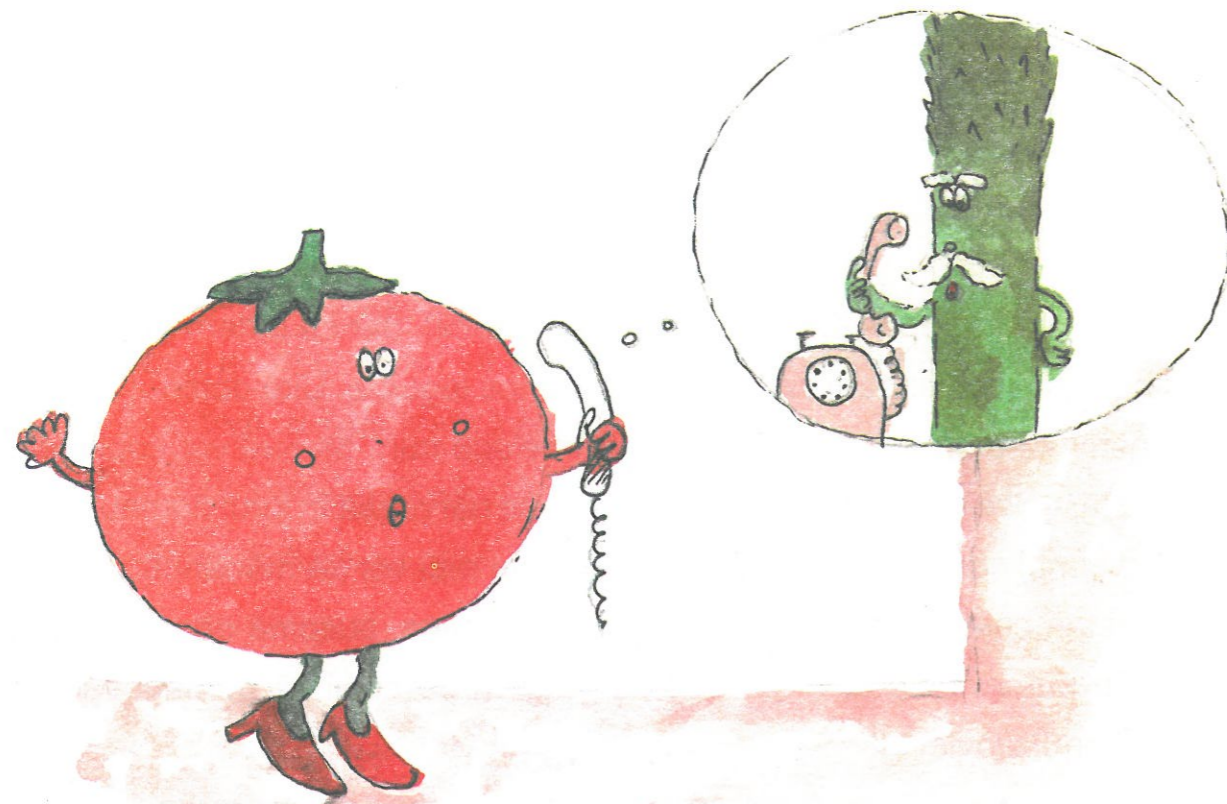
— Ar fi o idee bună, doamnă Roșie, într-adevăr, zise domnul Dovlecel dând aprobator din cap.

Și doamna Roșie se duse în biroul ei și-l sună pe domnul Sparanghel.

— Bună ziua, domnule Anghel Sparanghel, sunt eu, doamna Roșie, șefa Fabricii de Legume.

— Bună ziua doamnă Roșie, îmi pare bine să vă aud. Ce mai faceți? întrebă politicos domnul Anghel Sparanghel.

— Ce să fac? se vaită doamna Roșie. Am probleme la Fabrică cu legumele, nu mai vor să asculte. Toate legumele sunt supărate pentru că nu le mai doresc copiii.

— Da. Este într-adevăr o problemă delicată, spuse grav domnul Anghel Sparanghel. Îmi amintesc că și eu m-am confruntat cu o astfel de problemă acum câțiva ani.

— Serios? Întrebă optimistă doamnă Roșie. Și ne-ați putea ajuta și pe noi?

— Cu siguranță, răspuse încrezător domnul Anghel Sparanghel. La mine tactica a funcționat. Trimiteți toate legumele din Fabrică și pe cele din Țara Legumelor să meargă la școală și la grădiniță, acelea sunt locurile cu cei mai mulți copii. Spuneți legumelor să-i provoace pe copii la diverse concursuri. Dacă legumele pierd, atunci copiii pot alege să mănânce ce doresc; dar dacă legumele câștigă, atunci copiii vor trebui să mănânce doar legume.

— Bună idee, spuse doamna Roșie, căreia îi mai venise puțin inima la loc. Vă mulțumesc mult domnule Anghel Sparanghel, încheie doamna Roșie.

— Domnule Dovlecel, domnule Dovlecel, țipă cu putere doamna Roșie pe holul Fabricii.

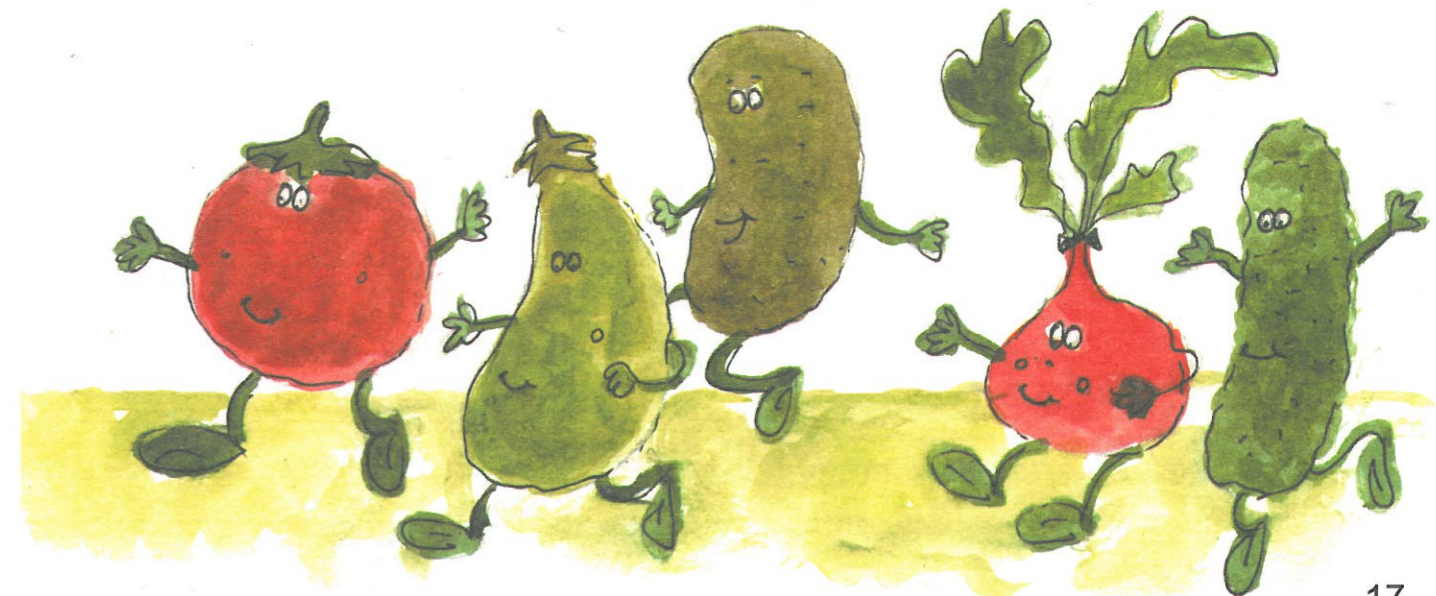
Și abia trăgându-și sufletul, doamna Roșie îi povesti domnului Dovlecel despre convorbirea telefonică pe care a avut-o cu domnul Anghel Sparanghel.

— Da, nu degeaba a fost consilier, zise domnul Dovlecel, după ce ascultă povestea doamnei Roșii. Eu zic să facem întocmai, fu de acord domnul Dovlecel.

Și, nu trecu o oră și toate legumele din Fabrică și cele din Țara Legumelor erau adunate în curtea Fabricii. Erau atât de multe legume, că nici nu mai puteau fi numărate. După ce doamna Roșie le spuse ce au de făcut, legumele replicară toate într-un glas:

— La ataaaaac! Haideți să cucerim școlile și grădinițele! Copiii vor mânca din nou legume!

Și în câteva ceasuri, toate legumele luaseră cu asalt școlile și grădinițele. Doamna Conopidă i-a provocat pe copiii la șotron, domnul Castravecior la aruncarea cu prăjina, domnul Ardei la fotbal, domnișoara Vânăță la pictură, domnișoarele Mazăre

la alergat și domnul Usturoi la șah. După două ore de la începerea concursului, copiii și-au recunoscut înfrângerea.

— Sunteți mai puternice decât noi, a recunoscut un băiețel din clasa a II-a. Eu am jucat fotbal cu domnul Ardei și a alergat atât de repede pe teren... spuse băiatul, de-abia respirând. Nu credeam că legumele pot fi atât de rapide!

— Și atât de perspicace! spuse o fetiță de clasa a IV-a. Domnul Usturoi a câștigat în două rânduri la șah!

— Pentru că legumele au ieșit câștigătoare din întrecerea cu copiii, eu propun ca voi să mâncați legume în fiecare zi, zise doamna Roșie extrem de încântată de rezultatele legumelor. În acest fel, veți fi la fel de puternici ca și ele, și veți câștiga toate competițiile.

Astfel, copiii au aflat că trebuie să mănânce în fiecare zi legume pentru a crește mari, puternici și sănătoși.

— Mama, îmi pare bine că legumele nu mai sunt triste, spuse Alexandra. Știi ceva, mama? Eu o să mânânc toate legumele și mai ales pe domnul Dovlecel, ca să nu mai plângă. „Dovlecel, dovlecel, hai la mine-n stomăcel...” cântă veselă Alexandra.

— Foarte bine, vei crește mare dacă mănânci multe legume, Alexandra.

— Mama, cred că eu le voi spune această poveste și colegilor mei de la grădiniță, care fac mofturi tot timpul la legume.

Tristețea doamnei Conopidă

— Alexandra! se auzi glasul mamei din bucătărie. Strânge-ți jucăriile din cameră și haide la masă!

— Imediat! răspunse Alexandra veselă.

După câteva minute, fetița era la masă, în bucătărie.

— Ce deliciu avem astăzi la masă, Doamnă Bucătăreasă? întrebă Alexandra amuzată.

— Astăzi avem budincă de conopidă cu sos bechamel și cașcaval, râse mama.

— Sună interesant, dar eu, din principiu, nu prea sunt prietenă cu această doamnă legumă.

— Nu-i nimic, zise mama, astăzi doamna Conopidă se va împrieteni cu tine, întocmai cum s-a împrietenit și cu băiețelul din poveste.

Fetița se uită uimită la mama ei care începu să povestească:

Era o toamnă frumoasă, cu un soare bun și blând și cu un cer de un albastru limpede și deschis ca sticla. În Țara Legumelor era mare forfotă, toate legumele se pregăteau de petrecere. Sosise timpul recoltei. Ce bucurie! Numai doamna Conopidă era tristă.

— Acuma o să mă dezmoțesc și eu, după ce am stat toată vara la soare, să cresc! spuse doamna Conopidă și se întinse cu putere, aproape să-i plesnească buchețelele albe, splendide, pline de rouă strălucitoare.

— Da, și eu mă dezmoțesc, îi ținu isonul doamna Varză.

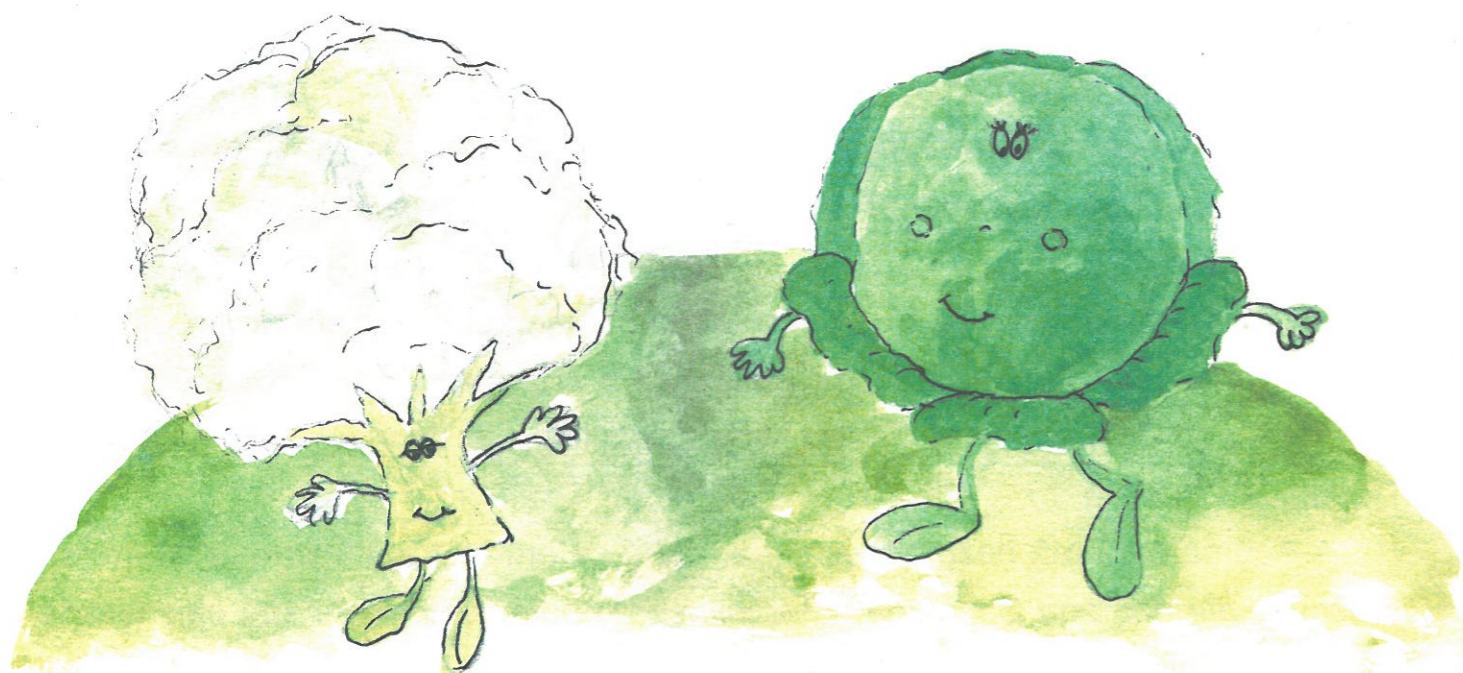
— Bună ziua, doamnă Varză. Bună ziua! zise doamna Conopidă.

— Bună să fie! Ce zi superbă! Ah! De-abia aștept să merg la piață! Va fi o zi interesantă, continuă doamna Varză. Fermierii mă vor duce la piață, iar gospodinele vor veni să mă ia acasă. O să intru la murat! Hi! Hi! Hi! chicoti extrem de bucuroasă doamna Varză.

— Da, de tine o să fie bine, însă eu nu-s bucuroasă deloc. Pe mine cine mă mănâncă? Ai auzit ce a spus copilul fermierului... Că mă detestă! Ei, să știe el, continuă doamna Conopidă, că nici mie nu-mi place de el! spuse ea hotărâtă. Auzi, nu-i place să mănânce conopidă! Eu, care conțin atâtea vitamine!!!

— Lasă, dragă, că o să te cumpere lumea la piață! O să fii murată, la fel ca și mine! Hi! Hi! Hi! zise râzând doamna Varză.

— Da, dar eu sunt bună proaspătă, atunci am cele mai multe vitamine și ofer cea mai multă energie! se auzi tristețea din glasul doamnei Conopidă.

Nici nu terminară de discutat cele două doamne, când copilul fermierului, despre care tocmai vorbise doamna Conopidă, se apropie de ea.

— Da, bombăni copilul, m-a trimis mama după conopidă. Dar mie nu îmi place conopida, spuse el înverșunat. Bleah!

Și cu tot dezgustul pe care-l simțea pentru această legumă, copilul trase conopida din pământ.

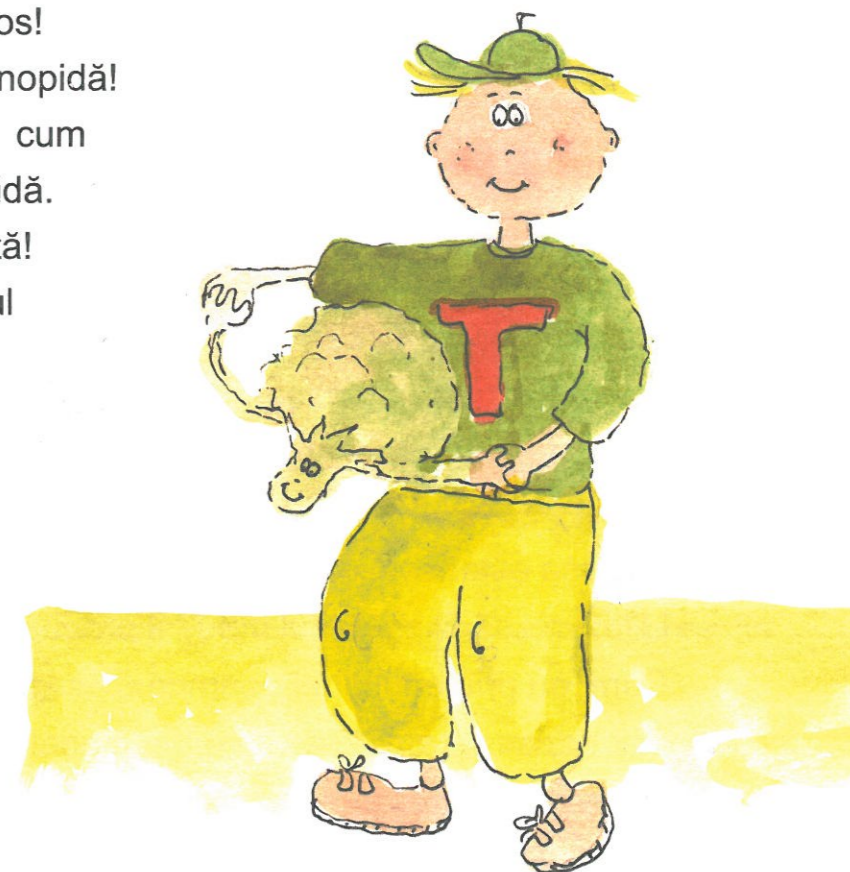
— Auzi, auzi ce spune? zise alarmată doamna Conopidă, vecinei sale, doamna Varză. La revedereeee, vecină! spuse doamna Conopidă, de-abia respirând, sugrumată de mâinile băiatului.

— La revedere, draga mea! O să vezi că totul va fi bine! spuse încurajator și totodată compătimitor doamna Varză.

— Să știi că nici mie nu-mi place de tine! spuse doamna Conopidă și își îndreptă buchețelele albe, cristaline spre băiat. Ești un mofturos! Nici nu știi ce este bun și sănătos!

— Da, da, eu nu o să mănânc conopidă! își continuă copilul discursul ca și cum ar fi auzit ce a zis doamna Conopidă. Miroase groaznic când este fiartă! Dezgustător! mai continuă băiatul dezaprobator.

Însă, cum casa era cam departe de grădină, copilul trebuia să treacă peste un șanțuleț plin cu apă, pe care tatăl lui, fermierul, îl folosea și la irigat. Dar, în timp ce se pregătea să facă pasul mare pentru a trece șanțul, băiatul se împiedică și căzu.

— Au! Ce mă doare! spuse copilul. Și totul din cauza acestei...legume mirositoare... conopida! Eah! mormăi copilul.

— Dar de ce nu-ți place de mine, copil cârcotaș? țipă doamna Conopidă în urechile băiatului.

Copilul se uită uimit în jos. Nu-i venea să creadă. Conopida, care căzuse și ea pe jos și se murdărise puțin, vorbea cu el. Oare ce se întâmplase?

— Cum, tu poți să... vorbești? reuși copilul să îngâne câteva cuvinte. Doar ești o legumă, nu poți vorbi!!!

— Ei, ascultă aici, puțin respect, te rog, spuse doamna Conopidă. După ce că mă jignești, mă mai și arunci pe jos. Tu nu vezi ce repede mă murdăresc! Sunt atât de albă și de frumoasă! Ar trebui să ai mai multă grijă de mine! se zburli doamna Conopidă la copil.

— Îmi pareee răuu! spuse copilul nedumerit. Tot nu-i venea să creadă. O conopidă vorbea cu el.

— Dar tu ești o conopidă, cum poți să vorbești? întrebă copilul.

— Sunt o Doamnă Conopidă! accentuă ea, infatuată. Te rog! Da? Doamna Conopidă!

— Scuze, Doamnă Conopidă. Nu mi-am dat seama!

— Da ce să-ți dai tu seama! Nu știi decât să te strâmbi, să faci nazuri. Habar nu ai cât suntem de puternice noi legumele, și câtă energie, vitamine și sănătate oferim noi corpului. Suntem excelente pentru toată lumea, mai ales pentru copii! continuă ea pe un ton științific.

— Da, așa este! spuse copilul, fără a fi foarte convins.

— Uite, vrei să fii prietenul meu? îi propuse doamna Conopidă.

— Cum, eu prietenul unei doamne Conopidă?? întrebă copilul.

— Dar ce, eu ce am? De ce nu pot fi prietena unui copil?

— Da, ai dreptate! spuse copilul cu un zâmbet luminos. Mi-ar plăcea să fii prietena mea. Putem să ne și jucăm împreună.

— Desigur, concluzionă doamna Conopidă.

Și timp de câteva ore, cei doi prieteni s-au jucat, au alergat. Copilul se minuna de energia conopidei, de vitalitatea sa.

— Vezi cât sunt de puternică? îi spunea doamna Conopidă când se jucau cu mașinuțele și construiau drumuri. Uite câte pot să fac! Dacă vei mânca conopidă, vei fi și tu la fel de puternic și viguros.

Copilul era impresionat. Îi părea rău de tot ceea ce gândise înainte despre legume, în special despre conopidă.

— Haide, este timpul să mergem acasă la tine, îi spuse doamna Conopidă băiatului. Cred că mama ta ne așteaptă în bucătărie.

Și copilul își luă prietena în brațe și porni spre casă. Seara, la masă, mama i-a pregătit sufleu de conopidă cu sos bechamel și cașcaval. Era tare încântată să vadă că băiatului ei îi plăcea mâncarea.

— Este delicios! spuse copilul încântat după ce luă câteva înghițituri. Nu credeam că o conopidă poate să fie atât de gustoasă! Acuma voi crește puternic și sănătos și o să am energie multă, nu-i așa, mama? adăugă copilul. Mai vreau o porție!

— Mami, ce coincidență, zise Alexandra după ce mama termină povestea. Băiețelul din poveste are același meniu ca și mine, spuse copila uitându-se amuzată, cu ochii mari și sclipitori la mama. Mai vreau și eu o porție!

Ziua de plajă a domnului Cartof

— Astăzi, al cui este rândul la povești? își întrebă Alexandra mama. Dar nici nu întrebă bine când simți mirosul ademenitor al cartofiorilor prăjiți.

— Ah, ce grozav, mama! se bucură fetița. Mie îmi plac cartofiorii prăjiți, și o să-i mănânc oricum pe toți, dar tu poți să-mi spui o poveste despre această legumă, mama!

— De acord, zâmbi mama.

Era o zi frumoasă în Grădina Legumelor, fără pic de nor pe cer, aproape că nu se simțea adierea vântului, iar soarele era blând și mângâietor. Tocmai în această zi senină, domnul Cartof se hotărî că era timpul potrivit pentru plajă. După ce se trezi de dimineață, se spală și dori să iasă din pământ, însă frunzele lui verzi și puternice nu-l lăsau.

— Of, of, of, ce mă fac eu, vreau să ies să fac plajă! se tângui supărat domnul Cartof.

Și se tot străduia bietul domn Cartof, țopăia acolo în pământ, însă nu putea să iasă la suprafață. Dar domnul Cartof avu șansa ca în acea dimineață să fie auzit de domnul Morcov, care îi era vecin.

— Cine tot țipă acolo și mă trezește așa de dimineață? strigă domnul Morcov.

— Eu sunt, Cartoful, vecine Morcov, haide, ajută-mă să ies de aici, te rog...

— Dar de ce dorești să ieși din pământ?

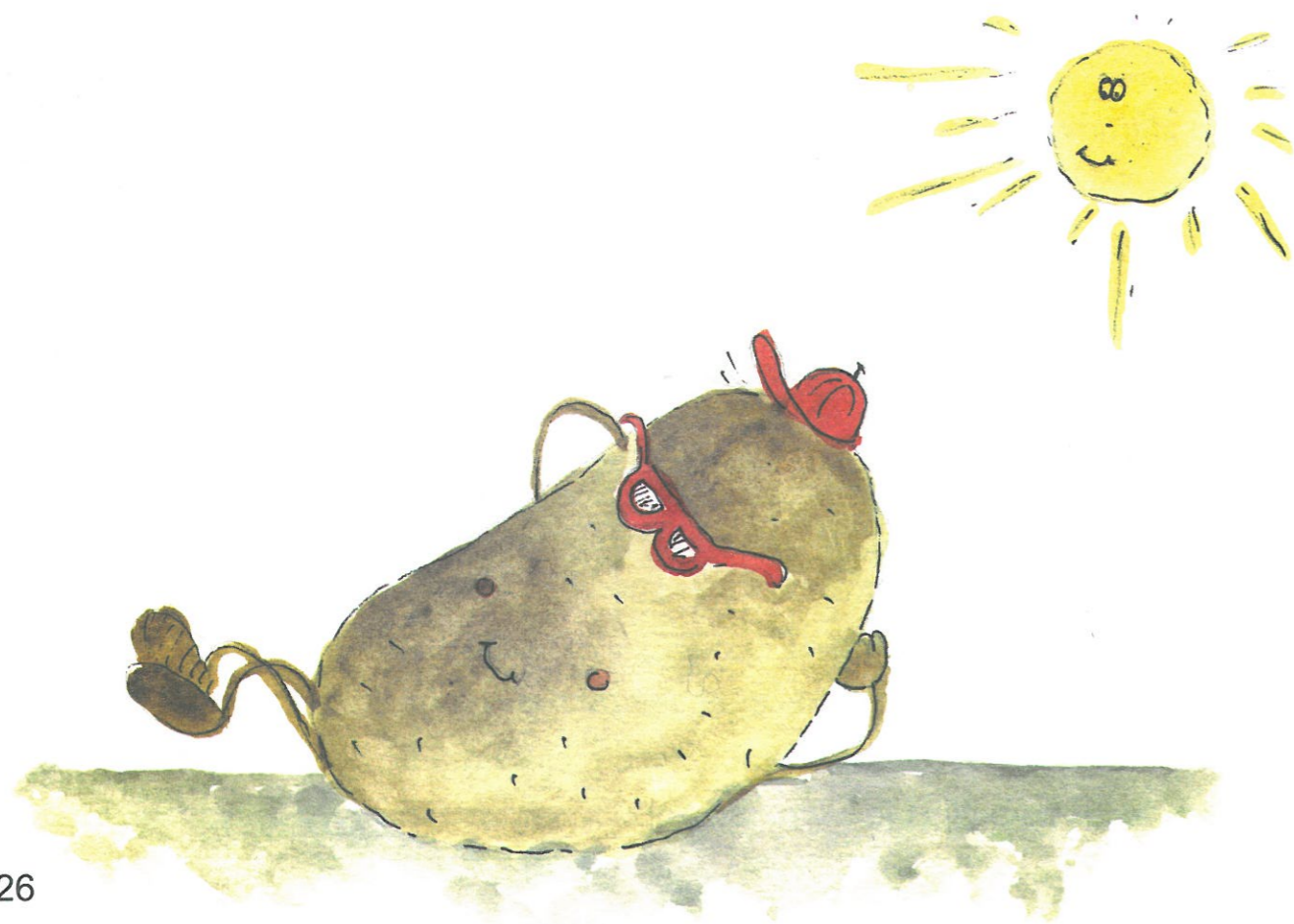
— Pentru că vreau să mă bronzez, frunzele mi-au spus că astăzi este o zi tare frumoasă...

— Bine, bine, te înțeleg, dar tu trebuie să stai în pământ ca să crești mare...

— Da, însă eu m-am săturat să stau aici în cușca asta de pământ. Și dacă nu vrei să mă ajuți, lasă că voi ieși eu singur afară.

Și fără a mai aștepta vreun cuvânt din partea vecinului său, domnul Cartof mai țopăi de două ori și reuși să rupă frunzele verzi care-l țineau prizonier. Ieși din pământ cu un strigăt imens de bucurie, se scutură de tot pământul care-i acoperea hăinuța castanie și se așeză la câțiva pași de stratul său, pe iarbă. Acuma se simțea într-adevăr bine. Simțea cum soarele îi mângâia pielea și burtica.

Aflat încă în căsuța din pământ, domnul Morcov tot striga în speranța că vecinul său, domnul Cartof încă n-a ieșit la plajă.

— Și eu ce fac? Rămân aici? își spuse el cu voce tare. Frățiorii mei morcoveii dorm toți la ora asta. Eu sunt cel mai mare și trebuie să am grijă de ei, însă parcă aș vrea să stau și eu puțin la soare înainte să se facă seară. Și zicând acestea, sări și el ca să iasă din pământ. După câteva încercări era lângă prietenul lui, domnul Cartof.

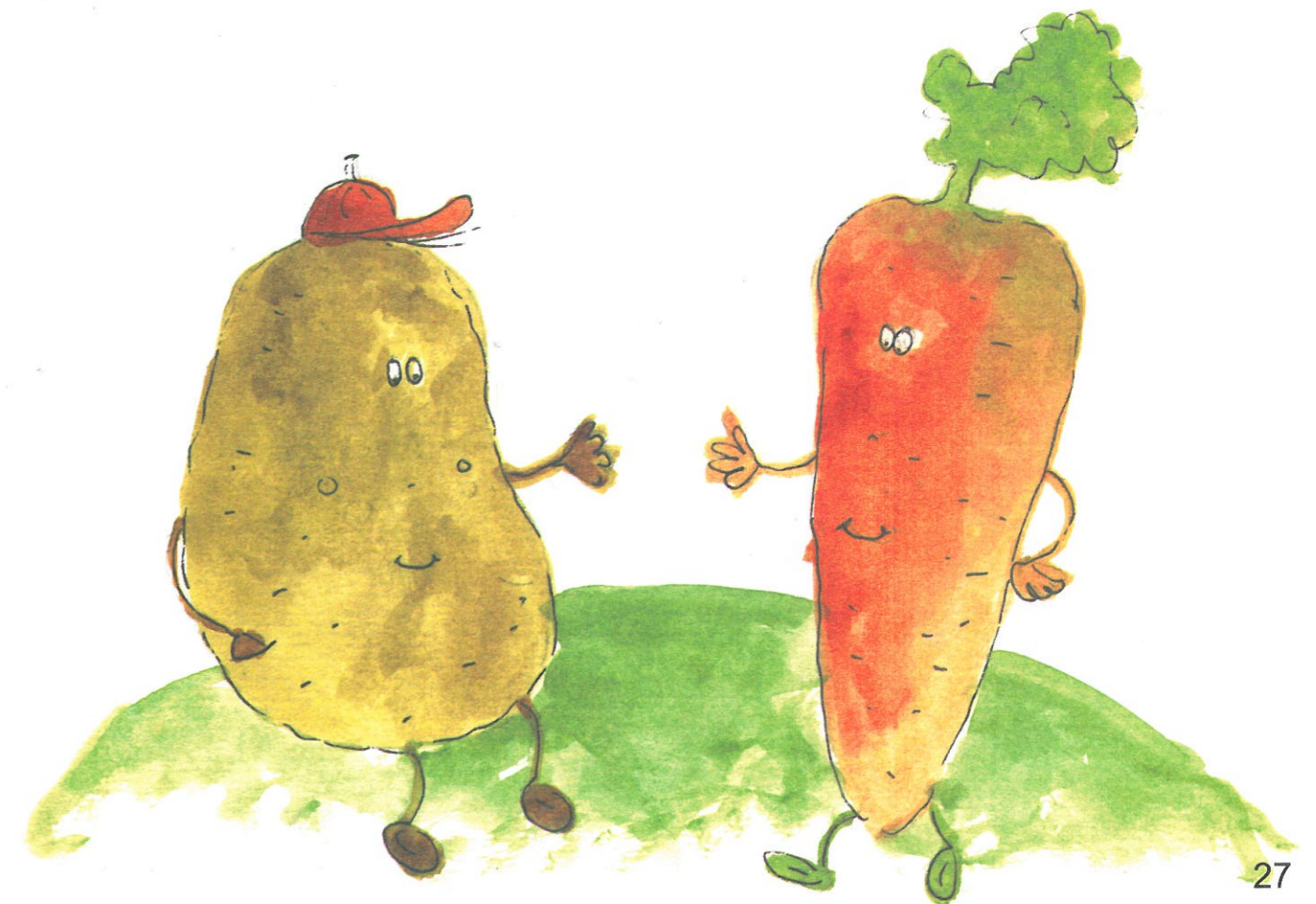
— Hei, bine ai venit! îi spuse domnul Cartof vecinului său. Cum ți se pare această zi? Ce zici, am avut dreptate cu bronzatul?

— Cu siguranță, vecine. Ei, ei, ce bine este aici afară!

— Așa zic și eu, afirmă domnul Cartof. Mai avem puțin și vine fermierul să ne culeagă. Pe amândoi ne pune la păstrat: pe tine la murături, pe mine la tocănițe.

— Da, așa este, întări domnul Morcov spusele domnului Cartof.

— Însă știi unde mă prăjesc eu cel mai bine, vecine? spuse domnul Cartof. În tigaiiieeee...

Dar nici nu apucă bine să se bucure, că se simți zgâlțâit cu putere. O mână îl apucă zdravăn și-l aruncă în coșul de legume, împreună cu câțiva dintre frații lui, cartofii.

— Vecine!!! Morcoveeee! strigă disperat domnul Cartof. Ce se întâmplă cu mine?

— Cum, ce se întâmplă? spuse domnul Morcov. Mergi la solar, dragă! Ha! Ha! Ha! râse cu putere domnul Morcov.

— Vai de mine și de mine! spuse domnul Cartof supărat. Adio zi liniștită de plajă!

— Lasă, dragă vecine Cartof, că acuma o să te bronzezi în tigaie cât într-o lună de stat la plajă în grădină! spuse vesel domnul Morcov, ținându-se cu mâinile de burtă de atâta râs.

Și, peste un ceas, domnul Cartof era spălat, curățat de coajă și tăiat felii, împreună cu frații săi. Supărarea îi trecu când se văzu în tigaie, rumen, frumos, bine mirositor și când simți degetele copiilor luând toate feliile de cartofiori prăjiți din castron.

Aventurile lui Spanache și Spinache

— Mama, astăzi ce avem la prânz de papa? întrebă veselă Alexandra. Mi-e cam fomiță după plimbarea în parc, mai zise ea.

— Astăzi ți-am pregătit piure de spanac, îi răspunse mama.

— Cum piure de spanac? se zburli Alexandra. Adică, scârboșenia aia verde?? Each! Dar mie nu îmi place spanacul, se enervă ea. Eu nu vreau să mănânc spanac!!! Eu vreau altceva! strigă ea.

— Draga mea, vei vedea că spanacul este delicios! zise mama răbdătoare. Dacă te-ai spălat pe mâini, așează-te la masă, și ca de obicei, în timp ce mănânci eu îți voi spune o poveste despre legume: Aventurile lui Spanache și Spinache.

Și fetița se așează la masă, dornică să asculte o nouă poveste despre legume.

Spinache și Spanache erau două plante de spanac care se născuseră în același răsad și care rămăseseră buni prieteni. Împreună au învins mari greutăți: frigul din timpul iernii, ploile abundente ale toamnei, zilele lungi și caniculare de vară, primăvară mofturoasă și neînțeleasă, însă întotdeauna s-au ajutat. Tot împreună au visat și la momentul important la care visează fiecare frunză de spanac: să fie culeasă pentru a servi ca mâncare și a ajunge în stomăcelul copiilor spre a le transmite toată forța și energia.

Așa că atunci când a sosit vremea recoltei, cei doi prieteni au fost foarte fericiți: au fost culeși și duși împreună la Fabrica de Legume, acolo unde șefă era doamna Roșie.

— Ah, ce încântare să vă văd, dragii mei prieteni! exclamă cu o veselie fără de margini, doamna Roșie. Într-adevăr, continuă ea, se pare că mofturile copiilor în ceea ce vă privește au reprezentat ceva trecător. Și eu care îmi imaginam că munca mea este în van. Ah! Ah! suspină doamna Roșie cu un aer teatral. Haideți, haideți, să mergem în Salonul de Borcane, să vă pun capac! Hă! Ha! Ha! mai continuă râzând în hohote doamna Roșie

La Salonul de Borcane nu a durat mult până când cei doi prieteni s-au văzut fiecare în borcanul său. Puțin speriat, Spinache îi spune prietenului său:

— Spanache, ce se întâmplă cu noi?

— Ei dragă, cum nu știi? Doar am povestit de atâtea ori! zise Spanache cu un aer superior. Ni se va pune apă, sare și desigur, capac! Ha! Ha! Ha! continuă Spanache victorios.

— Da, da, spuse Spinache cu tristețe în glas, și apoi tuu-tuu! La drum cu noi!

A urmat apoi ambalarea în cutii mari, rezistente, de carton, iar apoi tuu-tuu, cum spunea Spanache. Mașina i-a transportat la supermarket unde borcanele lor au fost frumos așezate pe raft, în rând cu ceilalți compatrioți din Țara Legumelor. Jos, pe raft, mai era trecut prețul, cantitatea și proveniența: Spanac proaspăt din Țara Legumelor.

La supermarket, cei doi prieteni stăteau bățoși, fiecare în borcanul lui și se uitau radianți la toți cumpărătorii care treceau prin fața lor. Vedeau cu emoție cum treceau mămicile cu copiii de mână și tot sperau că se va întinde și spre ei o mână, că vor fi luați de pe raft și așezați drăgăstos în coșul de cumpărături.

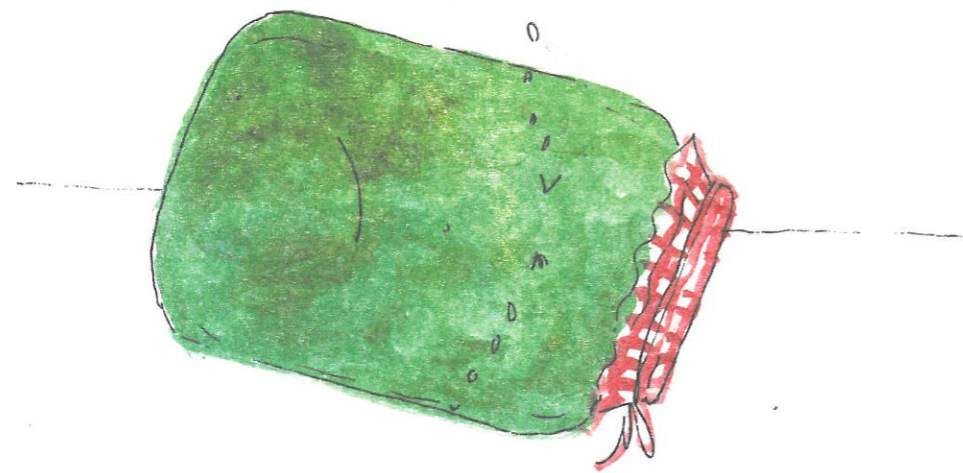
— Dar noi, tot singuri vom rămâne? spuse Spinache, cu un glas stins.

— Ei, fii și tu ceva mai vesel! îi replică tăios Spanache. Se va milostivi cineva de noi până la urmă. Sper că nu vom sta până ce expiră termenul de valabilitate! mai adăugă emfatic Spanache.

Și a trecut o zi întreagă fără ca vreun cumpărător să întindă mâna spre vreunul dintre cele două borcane. A doua zi s-a întâmplat la fel. Însă a treia zi, mai spre seară, totul s-a schimbat. Chiar când cei doi prieteni își făceau liniștiți siesta, o doamnă s-a apropiat de raft pentru a căuta mazăre, și tocmai când s-a întors, s-a auzit un BUFFF! Ce se întâmplase? Doamna îl lovise cu umărul pe Spinache, care a căzut jos, pe gresia albă.

— Vai! Vai! Ce mi s-a întâmplat! Uite, ce nenorocire! Tocmai mie! Vai! Vai!

Doamna, în grabă fiind, nu a auzit borcanul care a căzut, poate și din cauza zgomotului din supermarket, și a plecat mai departe spre celelalte rafturi. Spanache a văzut necazul prietenului său.

— Spinache, stai acolo, nu te mișca, eu vin să te ajut! Nu te întrista! Nu vād să fi pățit nimic... grav! Doar câteva zgârieturi pe borcan. Bine că nu s-a spart borcanul, altfel erai acum leșinat acolo, jos, ca o plăcintă.

— Da, da, știu că nu s-a spart borcanul, însa capul meu este puțin amețit! Și mă dor umerii de la izbitură!

Însă intenția lui Spanache de a-și ajuta prietenul a rămas fără final. Tocmai când vroia să facă saltul acrobatic spre prietenul său s-a stins lumina. Supermarketul își terminase programul pentru acea zi.

— Vai! Nu mai vād nimic, zise Spinache trist și începu să plângă.

— Ei, nu mai plânge! Încercă Spanache să-l consoleze. Liniștește-te!

— Dar cum să mă liniștesc?! Nu vezi că nu pot? zise Spinache.

— Ei, cum „nu pot”? se maimuțări Spanache imitându-l pe Spinache. Trebuie să poți! Doar ești spanac din Țara Legumelor, cea mai forțoasă și mai curajoasă legumă!

— Da, ai dreptate, trebuie să fiu legumă curajoasă! spuse Spinache îmbărbătându-se.

După câteva reprize de plâns, Spinache se liniști și cuprins de oboseala plânsului, adormi. Spanache se culcă și el trist și ostenit. Îi părea rău că nu putuse să-și

ajute prietenul, însă fără lumină nu vedea nimic, și nu era sigur că saltul lui acrobatic va fi unul de succes. Așa că, se gândi el, cel mai bine era să aștepte până a doua zi dimineață.

La ivirea primelor raze de soare, Spinache clipi nedumerit și încercă să se răsucească spre a se dezmoții puțin. Încă îl mai dureau încheieturile, însă nu mai era trist. Somnul îi făcuse bine, îl înzdrăvenise.

— Bună dimineață, prietene! îi spuse Spinache lui Spanache cu un glas vesel.

— Bună dimineața și ție, clipi somnoros și nedumerit Spanache. Ah! Ce noapte!

— Da, poate că ziua de astăzi va fi una bună! Poate că....

— Ei, Spinache, da, poate că ne va lua cineva. Dar până atunci stai, să cobor lângă tine.

Și Spanache își făcu saltul acrobatic și ateriză jos, lângă prietenul său, Spinache. Nici nu se deschise bine supermarketul, că cei doi prieteni observară cum un băiețel se îndrepta spre ei. Puțin uimit să găsească cele două borcane jos, se opri în fața lor, se aplecă și spuse:

— Mama, uite, doi frați spanac!

— Da, dragul meu! Nemaipomenit! Nu am mai gătit demult spanac! Ce idee bună! Haide să-i luăm pe cei doi frați spanac acasă! zise mama încântată. Și mama luă borcanele și le puse în coș.

— Ia te uită, acuma suntem și frați! spuse Spanache îngâmfat.

— Da, ce mai contează acuma! se auzi veselia din glasul lui Spinache. Plecăm acasă! Iuhuuu! Ce bineee! țopăi Spinache prin borcan.

— Da, da, plecăm, zise mofluz și Spanache la rândul său.

Seara, când cei doi prieteni au fost aduși pe același platou la masă, Spinache a simțit că este cel mai fericit spanac din lume pentru că și-a împlinit cel mai frumos vis alături de cel mai bun prieten al său, Spanache.

— Mama, grozavă a fost povestea! spuse Alexandra foarte încântată. Ca și piureul de spanac, de altfel, concluzionă ea când privi farfuria goală.

— Mă bucur că ți-a plăcut, draga mea.

— A fost foarte bun, mama, zise fetița. Sărut-mâna pentru masă că mâncarea a fost bună și gustoasă și... bucătăreasa... cea mai frumoasă!

Surorile Mazăre, Mazina și Zarina și ciorbița de legume

— Alexandra, nu mai tot alege atâta legumele din farfurie! o mustră mama pe fetiță. Trebuie să mănânci toate legumele! Toate sunt bune pentru stomăcelul tău!

— Dar, bobitele acestea verzi sunt bobite de mazăre, nu?

— Desigur, Alexandra și ele au o poveste foarte interesantă, mai spuse mama.

Mică, rotundă și de un verde intens, Mazina era tot timpul preocupată de silueta ei. Spre deosebire de sora sa, Zarina, care era o bobită liniștită, total neinteresată de aspectul estetic, Mazinei îi plăcea să fie mereu în centrul atenției tuturor boabelor de mazăre. După ce Mazina câștigase la școală cu un an înainte concursul „Cea mai apetisantă bobită de mazăre”, doamna Roșie, cunoscuta șefă a Fabricii de Legume, a propus-o ca asistentă la raionul de borcane. Și cum propunerea doamnei Roșii se potrivea cu dorința Mazinei, aceea de a fi tot timpul admirată, bobita de mazăre a acceptat.

— Mai cu viață, Mazina! îi spunea în fiecare zi doamna șefă. La Fabrică trebuie să muncim, că doar nu suntem la coafor! Nu te mai privi atât în sticla de la borcan, că nu-i oglindă! Într-o zi o să sfârșești și tu acolo, conservată, că asta-i soarta tuturor boabelor de mazăre!

— Ba nu! Mie nu o să mi se pună capac! Uite așa! replică îngâmfată Mazina. Eu sunt prea frumoasă ca să sfârșesc într-un borcan! continuă încăpățânată bobîța de mazăre.

Și, tot așa, timp de câteva săptămâni, Mazina continua să se certe cu doamna Roșie. Până când într-o zi, domnul Castravete de la secția de sortare legume, enervat la culme de pretențiile domnișoarei Mazăre, o luă de mâini și o azvârli direct în primul borcan de mazăre.

— Ah! Ce se întâmplă cu mine? țipă în borcan Mazina. Ah! Sunt udă toată! Vai de mine! Mă înееееec! Salvați-mă! continua să strige disperată Mazina.

— Vai, tu! Liniștește-te, că nu te îneci! Încearcă să respiri adânc! o sfătuiește o bobîța de mazăre.

— Da, da, ascultă ce ți se spune! Nu te mai văicări atât! o atenționează altă bobîța.

— Dar eu nu pot să respir! Simt că mă înec! Nu pot să stau aici! Eu am câștigat concursul de frumusețe...Eu...Eu sunt o Miss! Nu pot fi aici! continuă descurajată Mazina.

— Auzi, Miss! îi replică tăios prima bobîța, vezi că suntem multe bobîțe de mazăre aici în borcan și nici una nu se plânge ca tine! Și nu te mai suci atât, că mă lovești!

Și așa a trecut prima zi a Mazinei în borcan. Nu știa sigur ce o să se întâmple cu ea, dar auzise că toate borcanele și conservele ajung în magazin, pe rafturi. Își dorea să rămână cât mai mult timp în magazin, vroia să stea pe raftul din față, ca toți cumpărătorii să-i admire frumusețea.

Însă, mare îi fu uimirea când mașina de transport se opri la o căsuță frumos colorată, cu personaje de basm și mulți copii! Și ce gălăgie era înăuntru! În câteva clipe se văzu împreună cu suratele ei din borcan pe masa din bucătărie.

— Dar unde suntem aici? le întrebă Mazina pe celelalte bobîțe.

— Cred că într-o grădiniță, răspunse o bobîța dintr-un alt borcan, aflat pe aceeași masă.

Mazina recunoscuse glasul, era al surorii ei, Zarina. Ce mult se bucurară cele două surori!

— Zarina, ce urmează acum? întrebă Mazina.

— Acuma urmează să înotăm, spuse veselă Zarina.

— Cum să înotăm? Dar până acum în borcan ce am făcut? Am înotat în apa asta rece și sărată! zise Mazina supărată

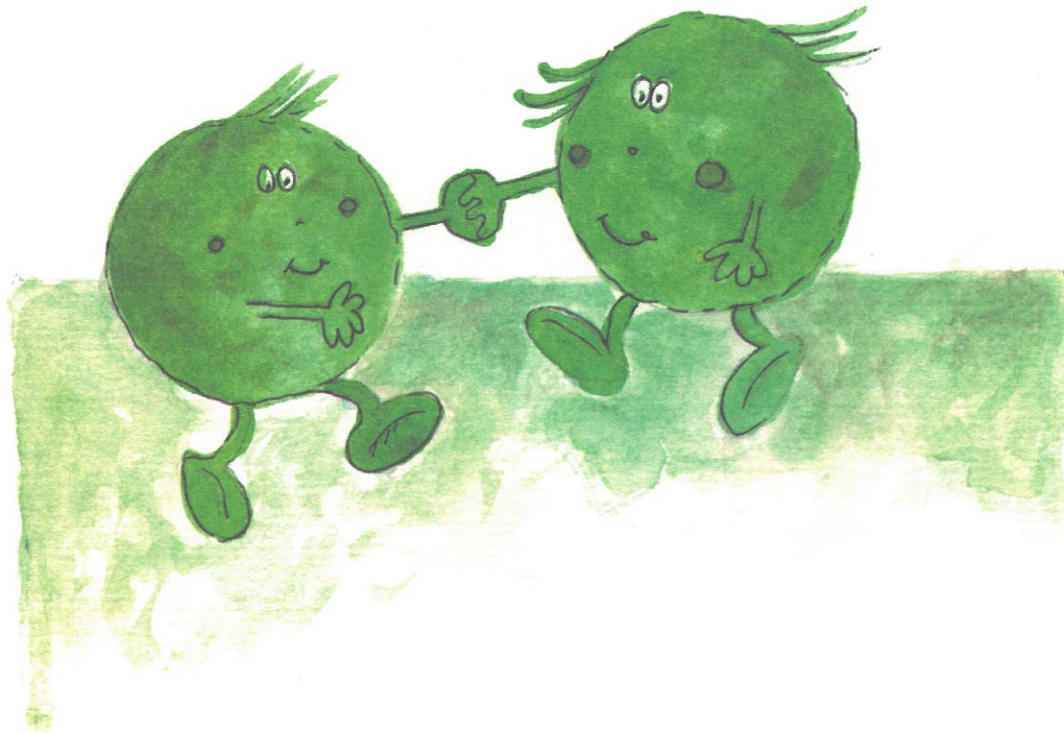
— Ei draga mea, continuă Zarina zâmbind, tot în apă sărată o să înoți și acum, însă va fi fierbinte de data asta. Adică o să facem baie în ciorbiță! Ce distractiv o să fie! Ca la saună! continuă ea râzând.

După câteva clipe, Mazina putea să-și îmbrățișeze sora. Bucătăreasa scoase capacul celor două borcane, puse toate boabele într-o sită, scurse apa și le clăti sub un jet puternic de apă.

— Ah! Ce bine este! Ce răcoare! strigară vesele, în cor, bobیțele de mazăre.

— Mie îmi este frig! se smiorcăi Mazina.

— Haide, surioară, fii vitează! Doar ești o bobیță din Țara Legumelor... Legumele din această Țară sunt cele mai curajoase și mai gustoase legume! își încuraja Zarina sora.

— Bineee! încep să strige cu putere Mazina: Eu sunt vitează! Eu sunt o Miss! Eu sunt șefa și eu spun acum: Încolonareea! țipă ea către toate bobیțele de mazăre.

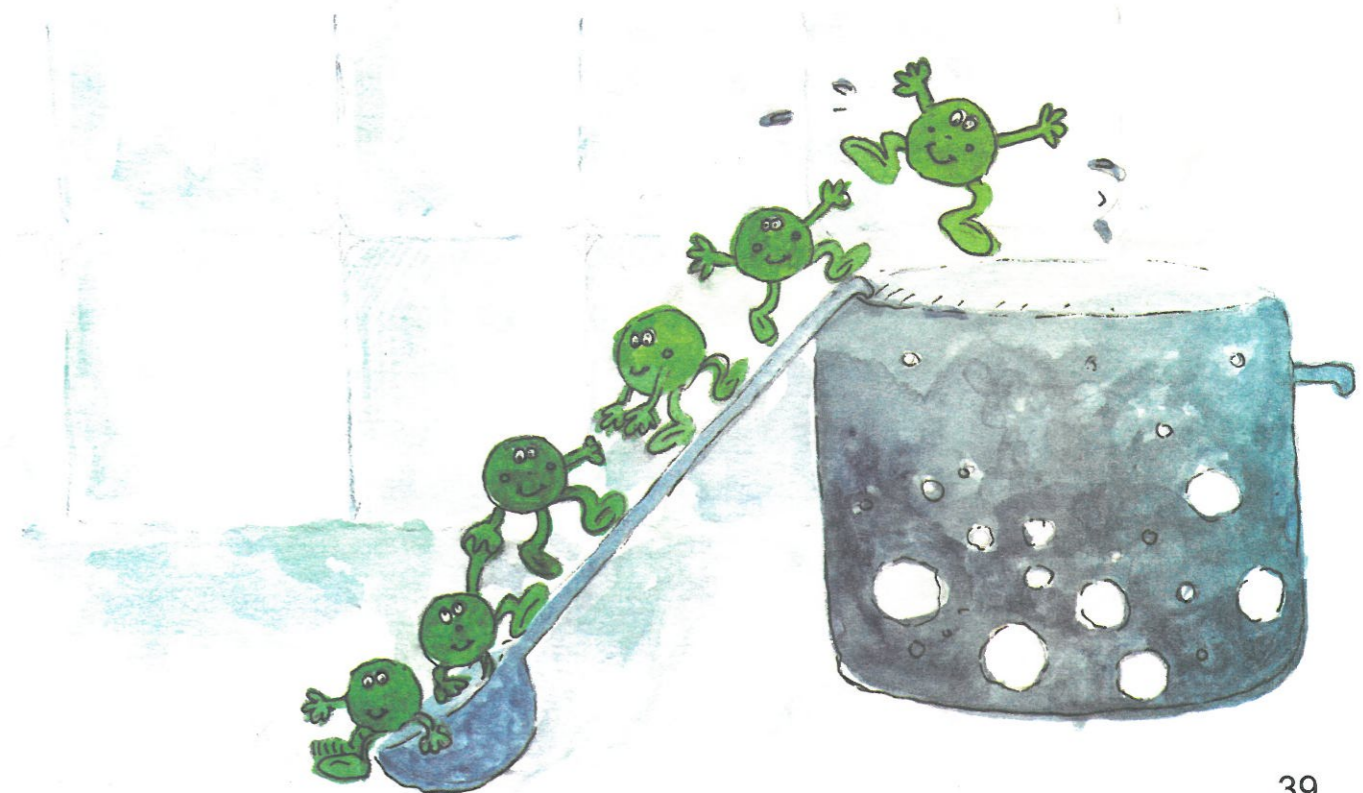
Celelalte bobیțe se uitară nedumerite una la cealaltă.

— În șir indian, înainte marș... spre oală! continuă să strige Mazina.

Bobیțele ascultară, se așezară în șir indian și începură să cânte în frunte cu Mazina:

*Suntem bobیțe vesele și mici,
Gustoase, arătoase și foarte dulcici,
Noi în ciorbiță vrem să înotăm
Iar copiii să spună „Hai să le păpăm!”*

Când au ajuns lângă oala cu ciorbiță, bobیțele toate s-au pregătit pentru saltul final.

— Haideți, gimnastele mele, le încurajă Mazina, să vedem care-i cea mai bună săritură!

— Care face apă mai puțină! se auzi hohotul Zarinei.

Și pe rând, hopa-pleosc, toate boabele de mazăre au sărit în oala cu ciorbiță. Ce bine era aici! Mazinei îi plăcea teribil! Era cald și mirosea atât de îmbietor! I-a văzut acolo și pe doamna Ceapă, tăiată bucățele mici și destul de adormită, și pe domnul Morcovel, toropit de căldură și pe domnul Cartof, mărunțit și el... În fine, și-a reîntâlnit mulți prieteni din Țara Legumelor. Însă nu dorea să-i trezească. Tot uitându-se la prietenii ei adormiți, în curând o fură somnul și pe ea. Mazina se trezi când auzi câteva glasuri zglobii. Erau copiii de la grădiniță care își luau masa de prânz.

— Uite, ce bobîță frumoasă de mazăre! Nu-i așa că boabele de mazăre pe lângă gust, oferă și o culoare deosebită ciorbiței? își întrebă o fetiță colega de masă.

— Da, și mie îmi place ciorbița de legume! răspunse cealaltă fetiță și o luă pe Mazina în linguriță.

— La revedere, Zarina, își luă Mazina rămas-bun de la sora sa. Acuma sunt cu adevărat fericită. Simt că frumusețea, gustul și vitaminele mele sunt apreciate! a mai avut timp să spună Mazina înainte de a fi înghițită și de a ajunge în stomăcelul fetiței.

— Mami, ai avut dreptate! Cât de frumoase sunt boabele de mazăre! Atât de mici, rotunde, de un verde clar! Sunt aproape perfecte! zise Alexandra, luând și ultima linguriță de ciorbiță.

Pățaniile Soldatului Castravecior

— Mama, de ce trebuie copiii să mănânce legume crude, așa ca salata de legume pe care mi-ai pregătit-o? întrebă Alexandra sclifosită.

— Pentru că legumele în stare crudă au cele mai multe vitamine. Știi, dacă mănânci salata de legume, vei avea pielea catifelată și luminoasă! îi spuse mama fetiței pe un ton înțelept.

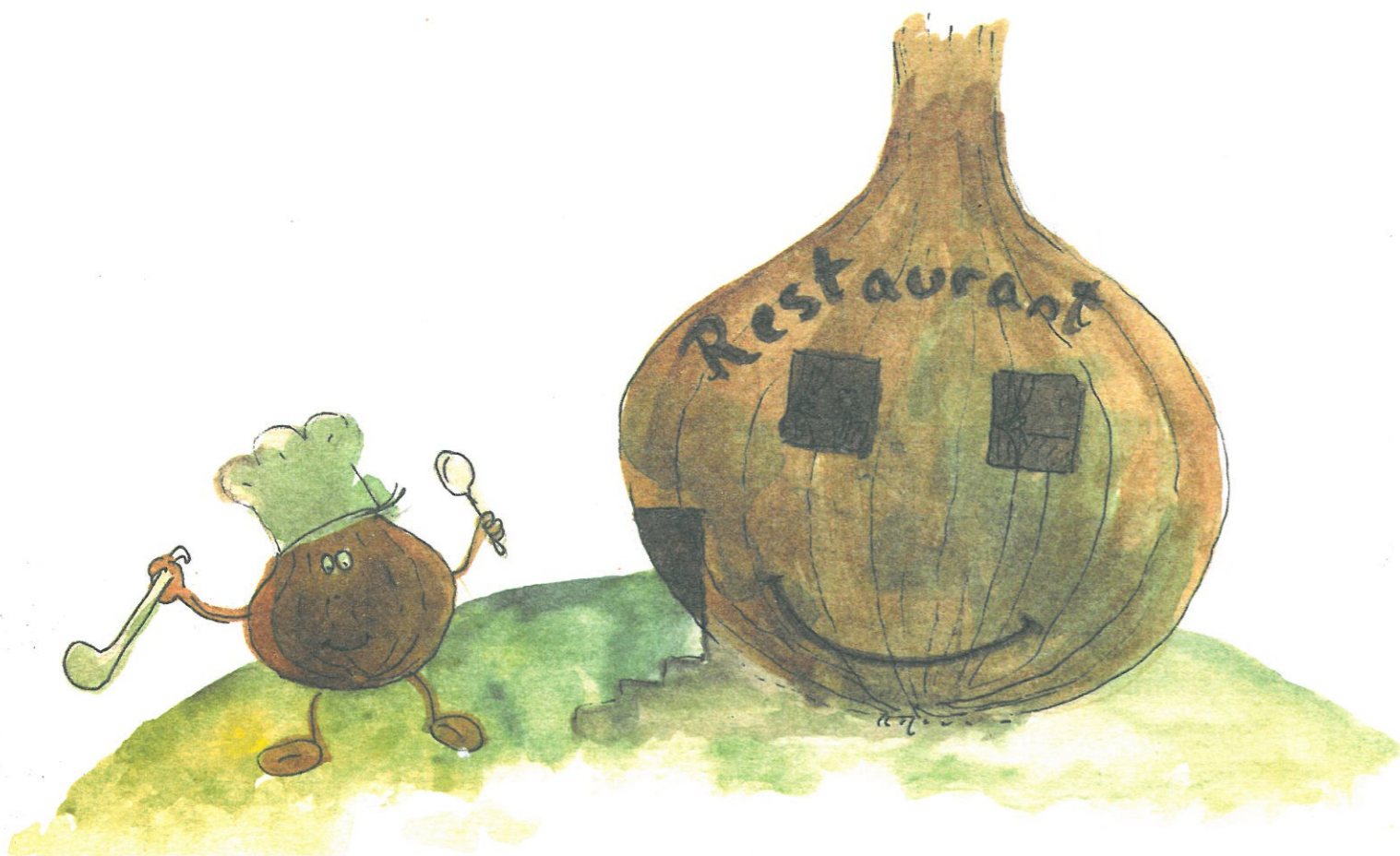
— Da? întrebă fetița mirată. Și atunci voi fi și eu o Miss ca Mazina, domnișoara Mazăre, adică voi fi frumoasă, așa este? întrebă fetița. Bucățelele acestea de castravecior par drăguțe, continuă Alexandra veselă. Cred că o să le mănânc, dar... îmi mai spui, te rog, o povestioară?

— Desigur, zise mama, și se așeză la masă lângă fetiță.

Doamna Ceapă era cea mai bună bucătăreasă din Țara Legumelor. Restaurantul ei avea tot felul de bunătăți, din care nu lipsea desigur, ceapa: salate de legume, supe, ciorbițe, tocănițe de legume, plăcințele de legume. Cea mai vestită dintre toate era însă „supa de ceapă cu pâine prăjită și cașcaval”. Era delicatesa casei!

Într-o dimineață, la restaurant și-a făcut apariția soldatul Castravecior. Era o legumă trecută de prima tinerețe, adică scăpase de murat pentru că fusese plecat în armată să își facă stagiul militar. Acum, singura speranță care îi mai rămăsese era să ajungă într-un castron cu salată. Înalt, bătrâior, puțin adus de spate, cu o haină de postav de un verde deschis mai spre gălbui, soldatul Castravecior intră

În restaurant cu gândul să se ospăteze și el. Era prima dată când venea la restaurantul doamnei Ceapă și voia să vadă dacă bucatele erau așa de vestite pe cât îi spuneau prietenii lui.

— Bună seara, soldat Castravecior! Îl întâmpină doamna Ceapă. Ce doriți să comandați?

— Să trăiți! răspunse Castravecior. Cum, ce comand? Ceva bun, desigur! spuse Castravecior, bățos. Eu sunt un pic pretențios! După câtă foame am răbdat în armată, acum vreau ceva gustos! spuse el categoric.

Și doamna Ceapă i-a adus delicatasa casei: renumita supă de ceapă! Ah! Și ce s-a mai strâmbat soldatul Castravecior!

— Dar mie nu îmi place supa de ceapă, doamnă bucătăreasă! Schimbă-mi, te rog, meniul! zise el nemulțumit.

— Ei, uite că nu vreau! spuse hotărâtă doamna Ceapă, punându-și mâinile în șold. Ți-am servit cel mai bun preparat din restaurant și tu faci nazuri!

— Dar eu vreau altceva! comentă năzuros Castravecior.

— Da, sigur, tu vrei altceva! îl îngână doamna Ceapă. Trebuia ca tu să fi fost cules vara trecută, nu să te fi dus în armată! Te-ai plimbat cam mult și ai îmbătrânit! Bine ar fi ca într-o lună să ajungi măcar să fii bun de o salată!

Soldatul Castravecior lăsă capul în jos, bosumflat. Lacrimi începură să-i curgă încet, pe obraji. Ce să facă? Nu a fost vina lui că a trebuit să plece în armată! Când era mic visase că într-o zi va ajunge în piață, iar de acolo un copil îl va lua acasă la el pentru a-l face salată. Era sigur că într-un castron mare, alături de o salată verde proaspătă, de o roșie mare și zemoasă, de un ardei gras și cu obraji rumeni și împreună cu o ceapă cu gust dulce-înțepător se va simți ca în Raiul Legumelor.

— Ei! Ce să fac? Acuma sunt bătrân! Cine o să mă mai vrea?! spuse cu multă tristețe în glas soldatul Castravecior.

— Nu te descuraja! Doar ești soldat! Soldații nu plâng niciodată! Încercă să-ți îmbărbăteze doamna Ceapă.

Dar soldatul Castravecior rămase în continuare trist. Se ridică anevoie de la masă cu gândul să iasă afară să se plimbe. Dar nici nu ajunse bine la ușa restaurantului, că simți cum pământul se zguduie cu el. Era mașina fermierului care venise în grădină să adune legumele pentru a le duce la piață. Nici nu apucă să se gândească încotro s-o apuce, că soldățelul legumă se trezi azvârlit în remorcă împreună cu alte legume.

— Ai! Ai! Oasele mele! se tângui Castravecior. Mai multă grijă, vă rog, domnule fermier, că sunt bătrân și neputincios!

Însă, cu zgomotul mașinii și cu văicăreala celorlalte legume, nimeni nu auzi tânguiala soldatului Castravecior, mai ales fermierul, care era preocupat de culesul legumelor. Cu gândul la viața lui de soldat și cu burtica goală, Castravecior adormi legănat de zgomotul mașinii.

După vreo câteva ceasuri de zguduie, razele soarelui mângâiau pielea zgrunțuroasă a soldățelului legumă. Castravecior se trezi. Legumele din mașină erau și ele agitate, dar mai agitați erau cumpărătorii și vânzătorii din piață. Uau! Nu-i venea să creadă! Era la piață! Toate visele din copilăria lui de Castravecior începură să prindă viață. „Ce zi!” își spuse Castravecior în gând. „De câte emoții am avut parte până acum!”

— Bună! Eu sunt Ardei Rotofei! se auzi o voce groasă din spate. Pe tine cum te cheamă?

Castravecior se întoarse și văzu în spatele lui un ardei gras, roșu, cu o piele lucioasă, de toată frumusețea.

— Bună și ție! Eu sunt soldat Castravecior. Să trăiți! zise soldățelul și își puse mâna la frunte în semn de salut.

— Ce grozăvie! se miră Ardei Rotofei. N-am mai văzut până acum un castravete soldat! Asta chiar că-i noutate!

Cei doi prieteni nici nu apucară să-și termine conversația, că se văzură țintuiți, ca niște prizonieri, în mâinile vânzătorului. Așezat frumos pe tarabă, alături de ceapă, salată verde, roșii și de noul său prieten, Ardei Rotofei, Castravecior se simțea cu adevărat fericit! Își dorise să ajungă aici încă de când era mic!

— Sper să nu ne prindă noaptea aici! spuse Ardei Rotofei.

— Cu siguranță! replică tăios salata verde. Eu nu vreau să mă ofilesc. Eu sunt bună cât sunt verde și proaspătă, cine mă mănâncă pe mine rămâne mereu tânăr! se laudă ea. Nu ca acest Castravecior bătrân! spuse ea malițioasă. Ha! Ha! Ha!

— Ascultă, sălătuță! Eu nu sunt un castravete obișnuit! Eu sunt un soldat Castravecior! Și apoi, eu cred că până la sfârșitul zilei o să nimerim cu toți în același castron de salată! Și atunci o să vezi cum o să te mai fugăresc eu prin sosul de sare și ulei! Ha! Ha! Ha! Nu o să mai ai tu chef de vorbă atunci!

Deodată, Castravecior simți cum este răsucit când pe o parte când pe cealaltă. Un cumpărător îl tot studia. „Haide, te rog, ia-mă acasă!” își spuse în gând, umil soldatul castravecior, privind spre ochii cumpărătorului. „Promit să fiu cuminte!” Și, gând la gând cu bucurie! Castravecior era în plasa cumpărătorului!

— Hei! Dar, pe mine nu mă cumperi? țipă Ardei Rotofei către cumpărător. Uite ce frumos și sănătos sunt!

Cumpărătorul se uită și la ardei, apoi mai răsuci ceapa și salata verde și, în cele din urmă, le cumpără pe toate.

— Cred că ai avut dreptate, soldatele! zise salata verde, înghesuită în plasa cumpărătorului. Ne-a cumpărat ca să ne facă salată.

Seara, la cină, trona maiestos, alături de alte bucate apetisante, un castron plin cu salată verde, ceapă, ardei, roșie și castravete. Soldățelul Castravecior își îndeplinesc visul.

— Mami, mami, eu o să mănânc toate legumele din farfuriuță! zise Alexandra. Iar pe domnul Castravecior o să-l pap uite acuma! spuse bucuroasă fetița înghițind ultimele bucățele de castravete.

Copilăria doamnei Roșie

— Iami, iami! miroase îmbietor în bucătărie, mămico! Ce ai gătit acolo? întrebă curioasă Alexandra.

— Astăzi ți-am pregătit spaghetti cu sos de roșii.

— Aha! Sunt sigură că sunt bune, însă pot să mănânc spaghetti fără sos de roșii?

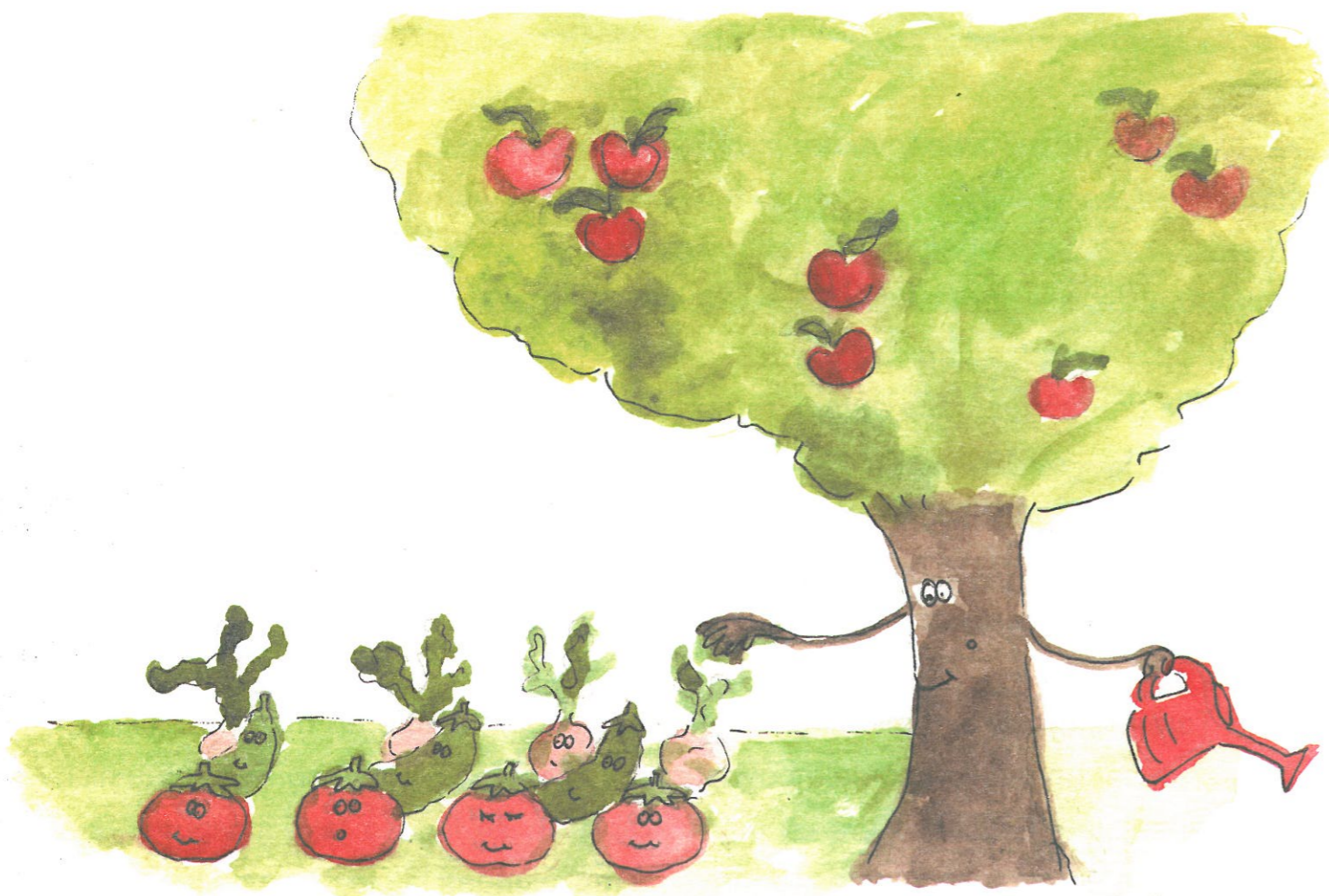
— Nu, draga mea, râse mama, rețeta este: spaghetti cu sos de roșii și nu spaghetti fără sos de roșii. Așa că, acuma, te rog, ia loc și mănâncă. Pentru că în poveștile anterioare aminteam despre doamna Roșie, care este Șefa Fabricii de Legume, îți voi spune astăzi câteva ceva despre copilăria ei, despre cum a ajuns ea să conducă Fabrica de Legume.

În Țara Legumelor, fermierul plantase cu mulți ani înainte un măr. La început, când era doar un puiț, legumele povesteau în fiecare dimineață cu el. Acuma nici nu-l mai salutau! Problema era că mărul crescuse, se făcuse înalt și viguros, iar crengile lui acopereau legumele și soarele nu mai ajungea la ele. Și astfel legumele rămâneau necoapte. Dar nici mărul nu se mai înțelegea cu legumele din cauza faptului că îi luau toată apa, iar lui nu-i mai rămâneau decât câteva picături, cât să nu se usuce de tot.

— Trebuie să ne decidem ce să facem! îi susură hotărâtă doamna Varză vecinei sale de răsad, doamna Conopidă.

— Ce, ce se întâmplă? întrebă somnoroasă doamna Ridiche. Am pierdut ceva? Haideți, fetelor, spuneți-mi și mie care-i ultima noutate! Mie îmi place să fiu informată!

— Dacă îți place să fii informată, atunci nu mai dormi atât! spuse enervat domnul Usturoi.

— Dar eu nu cresc dacă nu dorm! Noi, toate legumele, trebuie să dormim, să bem apă multă și să stăm la soare. Numai așa creștem! se rățoi doamna Ridiche.

— Da, știm și noi asta, se auzi glasul posomorât al doamnei Fasole. Dar, dacă Mărul ăsta a crescut cât un munte și ne-a luat soarele și apa, noi cum să mai creștem?

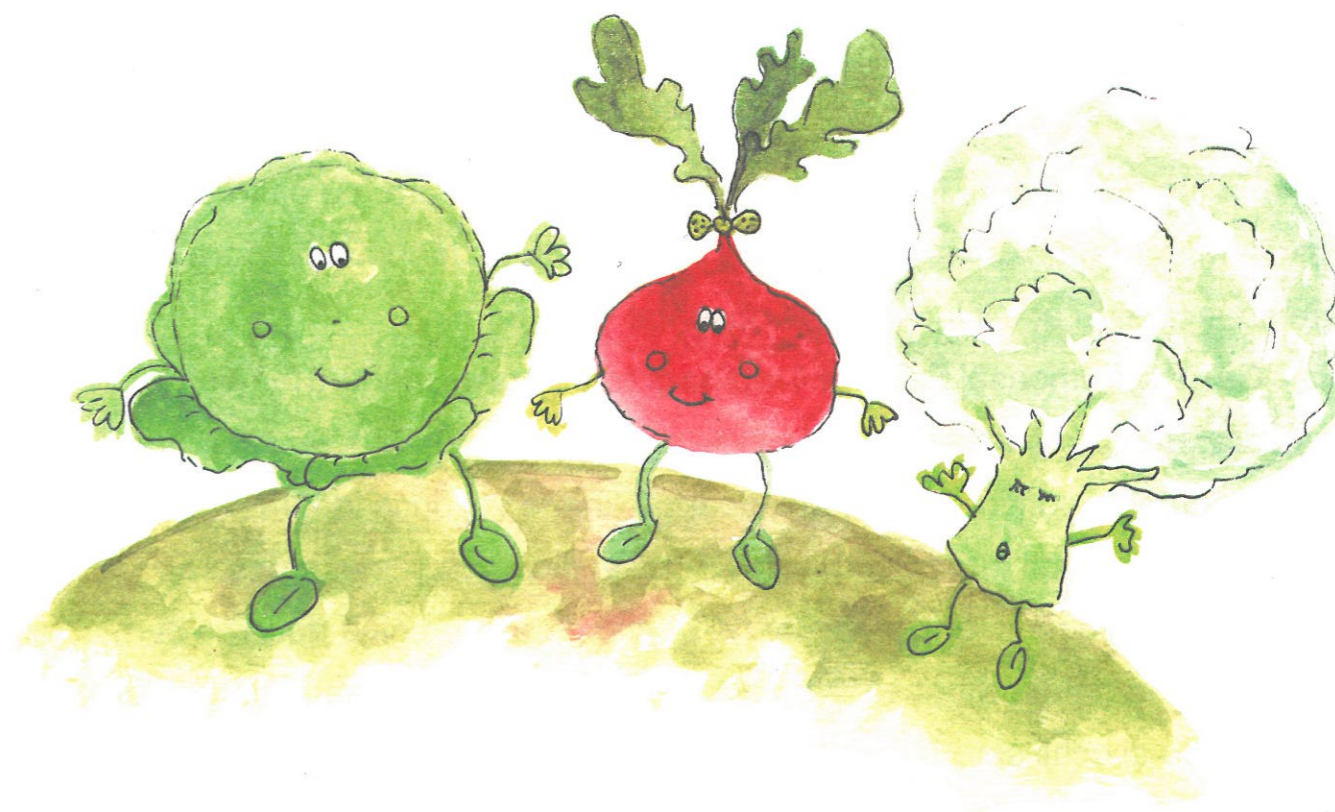
— Aha! Da? Asta e problema? Credeam că-i vorba despre altceva! căscă somnoroasă doamna Ridiche. Mă duc să mă mai odihnesc!

Mărul asista la toate întreaga discuție a legumelor.

— Ei, dacă vă încăpățânați să nu îmi lăsați și mie apă, de parcă numai vouă v-ar fi sete, zise el agitându-și ramurile spre straturile de legume, atunci o să vă iau tot soarele, chiar dacă asta înseamnă să stau cocârjat tot timpul, să mă doară spatele!

— N-ai decât să faci ce dorești! îi replică tăios domnul Usturoi. Noi ne putem descurca și fără tine. Ce, crezi că numai tu ești încăpățânat? Suntem și noi!

Și așa a început războiul declarat între Măr și legumele din Țara Legumelor.

Roșia era singura care suferea cu adevărat din cauza acestei lupte a orgoliilor. Era încă mică și mai avea nevoie de două anotimpuri ca să se coacă! Nu era sigură că va reuși să treacă cu bine primăvara care era ploioasă și mohorâtă. Spera însă ca vara să aducă un soare puternic, strălucitor, care să răzbată printre crengile mândrosului Măr și să-i ofere ei, Roșiei, lumină multă pentru a se coace. “Îmi voi da toată silința să cresc mare și puternică, să fiu cea mai coaptă legumă dintre toate!” își propuse Roșioara.

Primăvara a trecut, fără a aduce însă schimbări pentru legume sau pentru Măr. Roșioara nu a mai dat atenție, însă, nici certărețelor legume și nici orgoliosului Măr. Ea a stat cuminte, la locul ei în răsad, așteptând soarele să vină, s-o mângâie cu razele lui calde și iubitoare. Și soarele a prins drag de Roșioară și, în fiecare zi, se tot răsucea sus pe cer, încercând să evite Mărul, pentru a încălzi Roșioara.

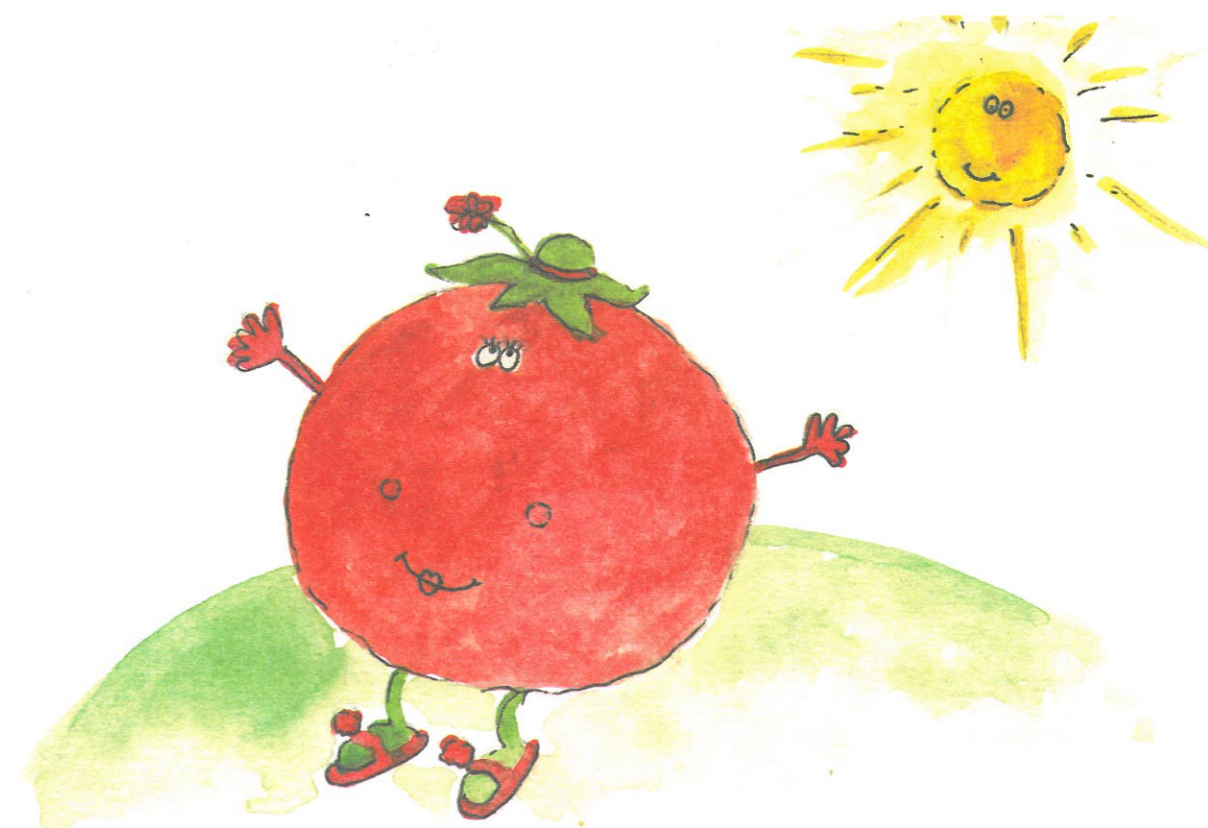
Mărul însă, rămas fără apă din pricina legumelor, a început să se usuce, frunzele i-au căzut înainte de vreme, iar fructele sale au rămas mici și necoapte. Când privește legumele, și ele au avut aceeași soartă ca a Mărului: fără lumină, nu au mai crescut.

Pe la jumătatea verii însă, totul s-a schimbat. Roșioara, cu ajutorul soarelui, a crescut mare, frumoasă și foarte rumenă. Era singura legumă din Țara Legumelor care crescuse. Și acest lucru a fost observat și de fermier.

— Ce roșie frumoasă! Parcă ar fi regina grădinii! spuse mândru fermierul culegând Roșioara. Pentru că astăzi este Târgul Legumelor și numai tu ai crescut din toată Țara Legumelor, continuă fermierul, doar pe tine te voi duce la târg.

Roșioara se simți tare bucuroasă. Obrajii ei deveniră și mai îmbujorați.

— Mulțumesc mult, domnule Soare, pentru că ai avut grijă de mine și m-ai ajutat să cresc mare și frumoasă. Nu voi uita niciodată bunătatea ta! spuse Roșioara îndreptându-și ochii spre blândul soare.

Fermierul duse Roșioara la târg. Acolo, deveni atracția tuturor legumelor și cumpărătorilor. Fiecare venea să facă cunoștință cu Roșioara cea faimoasă, singura legumă din toată Țara Legumelor care reușise să crească.

— Ești fenomenală! Îi zise domnul Dovlecel. Te admir pentru curajul și perseverența ta, pentru că ai dat dovadă de înțelepciune și nu ai fost orgolioasă, ca celelalte legume!

— Da, eu propun s-o facem șefa noastră, adică șefa tuturor legumelor! zise cu un aer decisiv domnul Morcovel.

— Da! Ce idee bună! replică domnul Cartof.

— Ura! Ura! Ura! strigară în cor toate legumele din târg.

Roșioara era cu adevărat fericită. Reușise să-și îndeplinească dorința. Acum, celelalte legume și Mărul își vor da seama că au greșit.

Când ajunse seara acasă, legumele o întâmpină cu capetele plecate. Aflaseră și ele vestea. Și Mărul era abătut. Toți au realizat că și-au făcut mult rău unul altuia.

— Mie îmi pare rău că v-am făcut umbră. Promit să vă las lumina, pentru că aveți multă nevoie de ea!

— Iar noi, spuseră împăciuitoare și rușinate legumele în cor, promitem să îți lăsăm apă, să rodești pentru ca fructele tale să placă copiilor!

— Roșioară, intră în vorbă domnul Usturoi, noi, celelalte legume, nu am fost înțelepte, așa cum ai fost tu. Și pentru că legumele din târg te-au ales șefa legumelor, să știi că și noi suntem de acord cu această numire. Și mă gândesc că ar

fi bine, din moment ce ești o legumă atât de inteligentă, să conduci și Fabrica de Legume, acumă că domnul Sparanghel iese la pensie.

— Și pentru că ai crescut, și nu mai ești o Roșioară, te vei numi de acumă înainte doamna Roșie.

— Bravo! aplaudară cu putere legumele și Mărul.

— *Ce frumos! spuse Alexandra gânditoare. Are dreptate doamna Roșie. Încăpățânarea nu face bine nimănui!*

Domnul Ardei la aprozar

- Mama, ce legume ai folosit la tocăniță? o întrebă Alexandra pe mama.
- Roșii, ceapă, vinete, dovlecei, conopidă și... ardei, spuse mama.
- Ardei... zise gânditoare Alexandra. Despre el nu mi-ai povestit până acum.
- Bine, îți voi povesti atunci ce s-a întâmplat cu domnul Ardei la aprozar, zise mama.

„Și astăzi va fi la fel de cald!” își spuse gânditor domnul Ardei, privind prin geamul aprozarului cum soarele îi toropea pe trecătorii de afară. Din lădița sa de lemn se uita la mașinile colorate de pe șosea, unele roșii, altele argintii, care se întreceau zgomotos. „Oare va veni cineva să mă cumpere astăzi?” se întrebă domnul Ardei.

Se auzi clopoțelul de la ușa aprozarului: cling-clang, care anunța sosirea unui cumpărător. Ușa magazinului se deschise și o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-o haină verde de postav, intră rotindu-și cu repeziciune ochii printre lădițele cu legume. Se uită la roșiile mari și zemoase, la castraveciorii sfioși, la vinetele puternice, la dovleceii mărunței, la conopida care stătea triumfătoare în lădița ei stacojie, și privi și ardeiul care stătea amărât, singur, într-un colț al lădiței. Dar doamna nici nu se apropie de ardei. Întinse mâna spre frumoasele roșii și-i ceru vânzătorului un kilogram de roșii.

„Da, cum să se uite cineva la mine, dacă sunt singur?” și domnul Ardei începu să plângă încetisor. „Of, și vânzătorul ăsta”, își continuă monologul domnul Ardei, „mă lasă aici singur, în lădiță. El nu știe oare că am și început să mă ofilesc?” și

Domnul Ardei la aprozar

privi cum pe hăinuța lui cea verzulie își făcure apariția două pete maronii. „Vai! Ce soartă nefericită am! Stau aici de trei zile și nu sunt de folos nimănui!” își mai spuse domnul Ardei.

După vreun ceas de plâns încetisor, atenția domnului Ardei a fost atrasă de un

zgomot puternic. TROP-POC! se auzea în micul aprozar. „Ce să fie oare?” se întrebă mirat domnul Ardei. Și nu trecu mai mult de un minut când îl văzu pe vânzător cum aranja pe raftul din fața lui niște borcane.

Ambalate frumos în borcane din sticlă transparentă, purtând etichete colorate, legumele stăteau mândre pe rafturi: forțosul spanac, bobitele de mazăre, slăbuțul morcov, minunata zacuscă de legume, tocănița de legume, delicioasele vinete coapte, roșiile bulion și roșiile cubulețe. Domnul Ardei se uita cu ochii mari la noii săi colegi de aprozar.

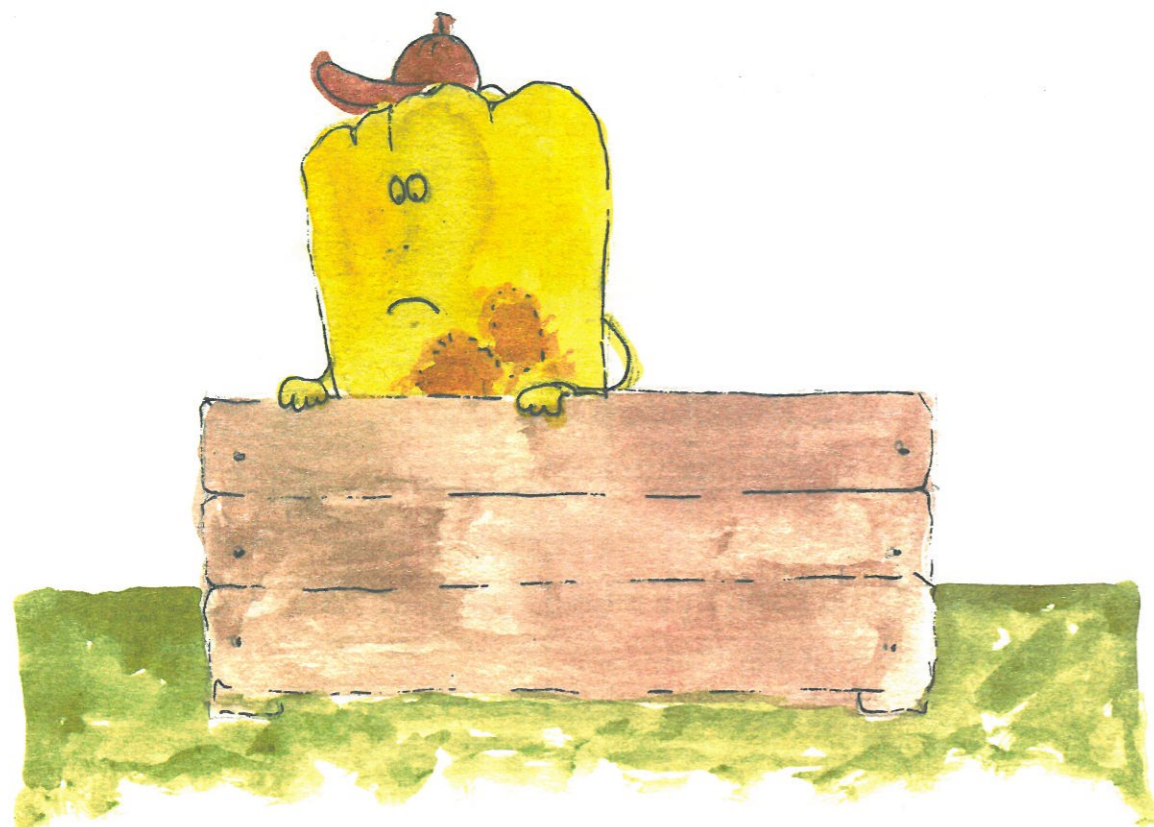
— Bună, dragă! Dar de ce ne privești atât de insistent? îl întrebă doamna Vânăta.

— Se pare că nu a mai văzut borcane de legume până acuma! Ha! Ha! Ha! râse zgomotos domnul Bulion.

— Ei, se va obișnui cu noi, nu-i așa? îl luă la rost doamna Zacuscă.

— Dar voi cine sunteți? întrebă Ardei.

— Noi suntem conserve de legume, dragă! îi explică pretențioasă Tocănița de legume. Asta înseamnă că, după ce suntem culese din Țara Legumelor, noi, legumele, avem două alternative: fie ne culege fermierul și ne duce la piață, fie ajungem

în Fabrica de Legume, acolo, la doamna Roșie care ne pune în borcane! E simplu! își termină perorația domnișoara Tocăniță.

— Da, da! zise domnul Ardei gânditor. Acuma am înțeles!

— Dar tu ce faci acolo în lădiță, de unul singur? îl întreabă domnișoarele Mazăre.

— Așa m-a lăsat vânzătorul, le explică domnul Ardei. Nu mi-a mai adus nici un frățior ardei în lădiță! Eu ce să fac? Nu pot decât să aștept să vină cineva să mă cumpere. De aceea, stau toată ziua cu ochii pe geam. Când văd un cumpărător că intră în aprozar, iau poziție de drepti, și strig cât pot de tare: „la-mă și pe mine acasă, te rog! Sunt bun la salate, la ciorbițe, la tocănițe...” Dar, nimeni nu mă vrea. Stau aici de trei zile și tot aștept să fiu cumpărat, concluzionează domnul Ardei.

— Da, trebuie să-ți fie tare greu, zise doamna Vânăta.

— Observ că ți-au apărut și două pete mici, maronii, pe hăinuță, spuse domnul Bulion.

— Așa e, răspuse domnul Ardei. Dacă mai stau mult aici și nu mă cumpără nimeni, mă ofilesc de tot! Iar apoi, o să sfârșesc la gunoi! Și domnul Ardei începu să plângă în hohote. Vai de mine! continuă el să se văicărească, ce soartă tristă am! și lacrimile i se prelingeau pe obraz și îi udau hăinuța verzulie.

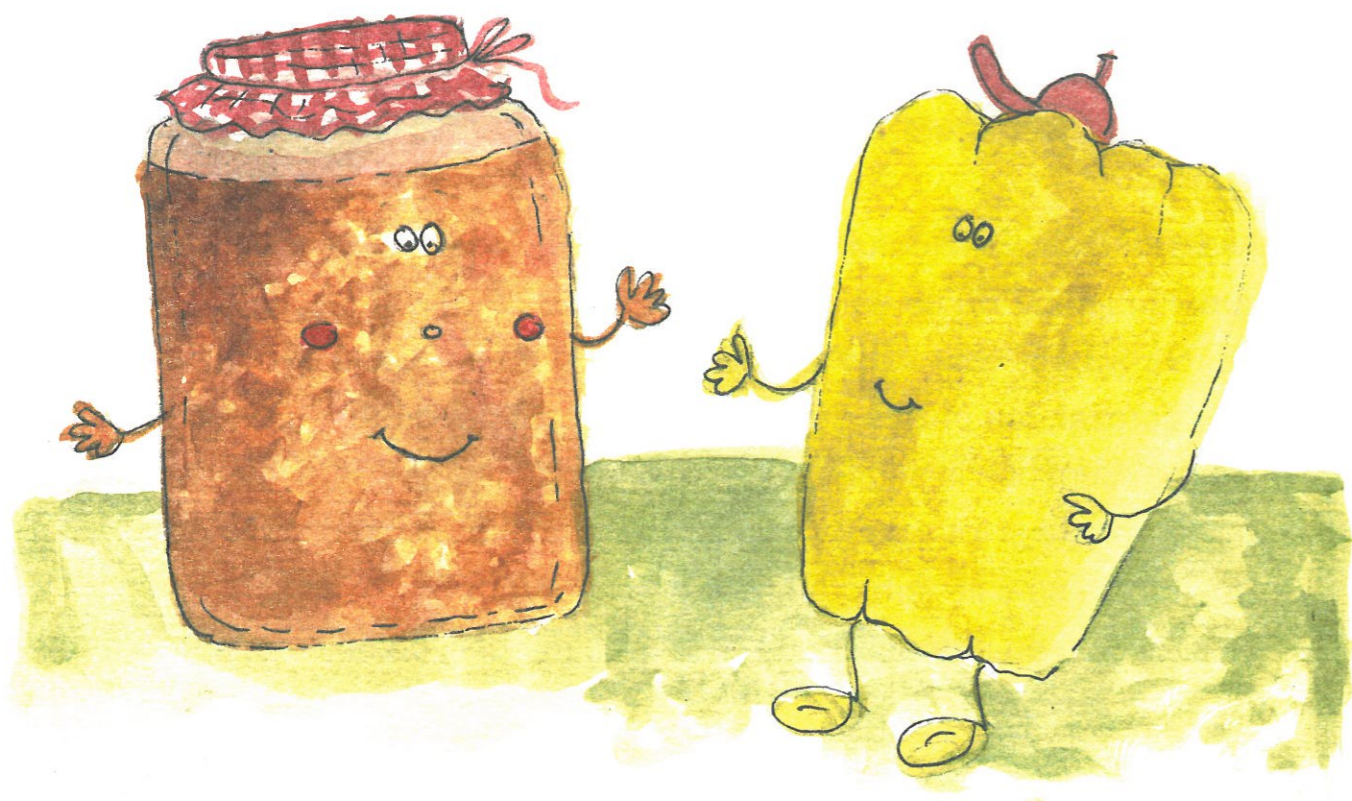
— Ar trebui să ne gândim la ceva să-l ajutăm! spuse compătimitoare Zacusca celorlalte borcane.

— Da, ar fi bine! fu de părere domnișoara Tocăniță.

— Uite la ce m-am gândit! se auzi deodată cu putere glasul doamnei Zacuscă. Ce ar fi să vii la mine în borcan? Stai aici cu noi: cu roșia, ceapa, vânăta... Ce spui? îl întreabă doamna Zacuscă pe domnul Ardei. Vrei?

Domnul Ardei privi nedumerit la celelalte borcane. Nu mai auzise o astfel de idee până acuma: cum să sară o legumă din lădiță într-un borcan? Cum se putea așa ceva?

— Dar nu cred că se poate așa ceva, comentă domnul Ardei.

— Ei, cum să nu se poată??!! se amestecă Tocănița. Cu siguranță că este posibil! și Zacusca țopăi pe raft de câteva ori, mai-mai să o dărâme pe doamna Vânăță. Își deschise capacul și-i spuse domnului Ardei:

— Haide, domnule Ardei, haide aici cu noi! îl invită ea.

— Dar, cum să vin eu pe raftul tău? Cum să sar eu până acolo? zise fricosul domn Ardei.

— Cum, cum să sari? se maimuțări Zacusca. Curaj, dragă, curaj! Totul se face cu puțină voință! Sau te pomenești că vrei să rămâi singur pe raft, să te ofilești și să sfârșești într-un coș de gunoi! îi zise Zacusca, foarte enervată de această dată.

La început se supără când auzi ce i-a spus Zacusca, dar mai apoi se gândi că are dreptate. Merita să încerce. Oricum, nu avea nimic de pierdut. Și, domnul Ardei

respiră adânc, alergă cu putere prin lădiță și...boing! ajunse chiar în fața borcanului de zacuscă.

— Ei! Vezi că se poate? mai zise Zacusca triumfătoare.

— Bravo! Bravo! aplaudară bobitele de Mazăre.

— Haide, agață-te de mine și sus în borcan, îi zise Zacusca domnului Ardei, întinzându-i mâna.

Și într-o clipită, domnul Ardei era în borcan. Tacticoasă, Zacusca își puse capacul, mai țopăi de câteva ori pentru ca legumele să se amestece și cu domnul Ardei, iar apoi se așeză liniștită pe raft.

Din borcan, domnul Ardei zâmbea încântat. Însă, încântarea lui creștu atunci când un cumpărător luă borcanul de zacuscă de pe raft și-i spuse vânzătorului:

— Ce sortiment interesant de zacuscă aveți! se miră cumpărătorul. Zacuscă cu ardei! Interesantă combinație!

Vânzătorul era și el uimit. Nu-și amintea să fi avut în aprozar o astfel de zacuscă.

Vinețica

— Mami, ce mi-ai pregătit la gustare? se auzi din cameră glasul Alexandrei.

— Ceva foarte bun, spuse mama. Vino să vezi!

Și Alexandra se duse fuguța în bucătărie. Mama pregătise salată de vinete.

— Uau, mami! zise fetița încântată. Salată de vinete! Preferata mea!

— Da, însă salata de vinete se asortează cu...

— Știu eu, știu eu, ridică Alexandra mâna sus. Cu roșioare. Mama, vreau două felii de salată de vinete cu roșioare, și Alexandra bătu bucuroasă din palme. Dar mama, în timp ce mănânc, îmi spui, te rog frumos, o povestioară despre vinete?

Cu mulți ani în urmă, Familia Vânăta fusese plantată de fermier în Țara Legumelor. Vinetele aveau o tradiție îndelungată din țara de unde veneau: era folosite la salată, iar copiii erau pur-și-simplu încântați de salata de vinete. De aceea, mulți cumpărători veneau la supermarket, aprozar sau chiar în piețe pentru a cumpăra vinete dolofane.

Cea mai mică surioară din familia Vânăta, Vinețica, era tare mândră de originea familiei sale. Auzise multe povești de la tatăl ei și de la bunicul ei despre tradiția familiei Vânăta, despre cât de îndrăgite erau vinetele la curțile împăraților și regilor.

Vinețica avea și o prietenă cu care se juca toată ziua cât stătea la soare să se coacă, domnișoara Brocollina, ce provenea din cunoscuta familie de Brocolli. Într-o zi, pe când cele două prietene se jucau, Vinețica îi spuse Brocollinei:

Vinețica

— Știi ce îmi doresc eu, dragă prietenă? își întrebă Vinețica, în taină, prietena. Aș vreau să ajung să fiu salată de vinete în cel mai frumos borcan! Și de acolo, să ajung în casele tuturor copiilor, și toată lumea să mă dorească!

— Dar tu nu ai cum să îți impui punctul de vedere! îi spuse Brocollina. Poți să ajungi bucățele într-o tocăniță de legume, sau poți fi tăiată în două și prăjită cu usturoi. Nu ai de unde să știi care îți va fi destinația, dacă vei ajunge în piață sau direct la fabrică!

— Poate că ai dreptate! zise cu tristețe Vinețica. Dar familia Vânăta este recunoscută pentru salata delicioasă de vinete. Iar cât îi privește pe copii, ei ne

adoră. Iar eu nu vreau ajung bucățele în tocăniță! Eu vreau să fiu salată de vinete, așa cum au fost și stră-străbunicii mei.

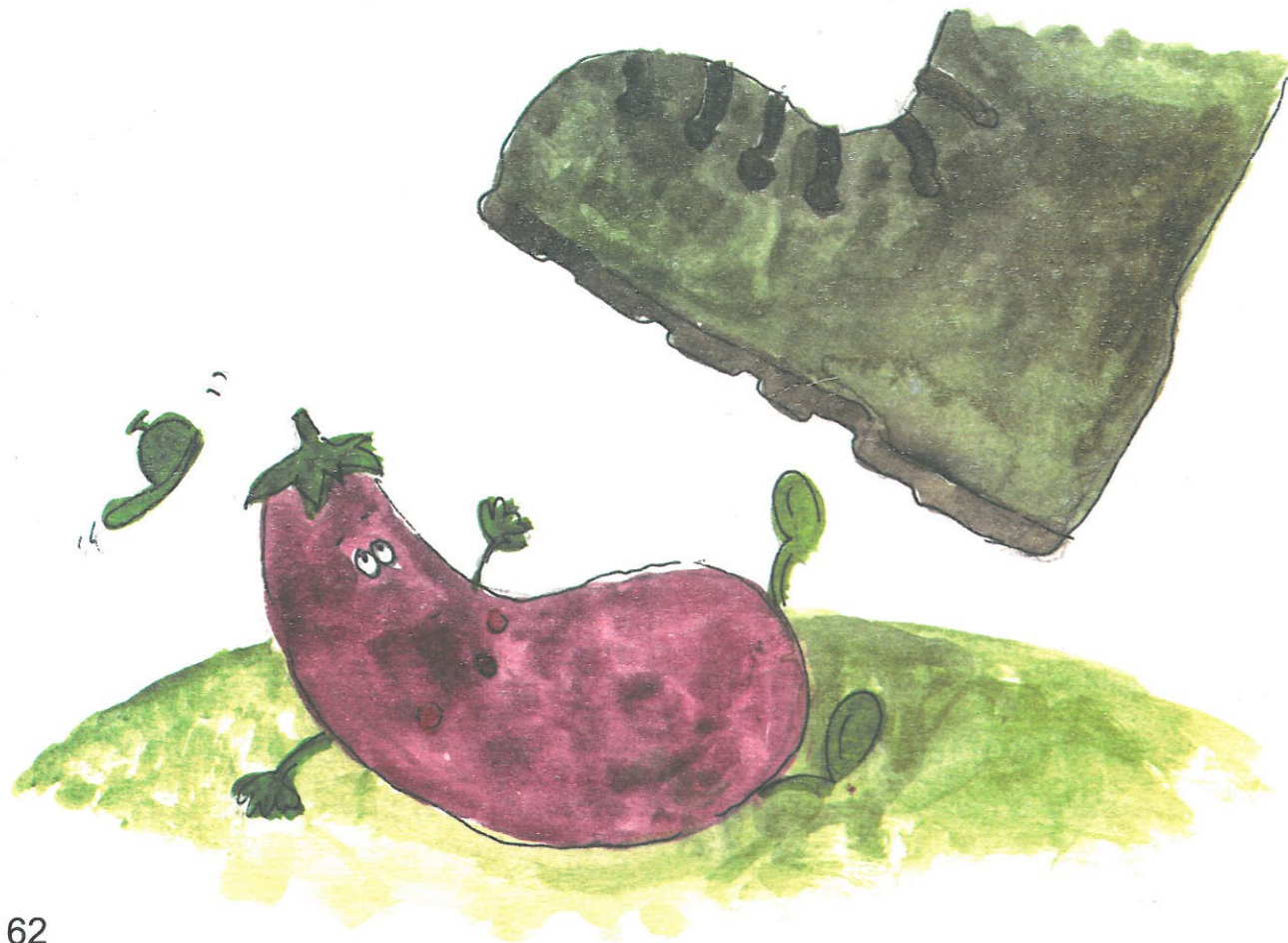
— Da, eu te cred, încercă să-o convingă Brocollina, însă timpurile și gusturile s-au schimbat! Nu mai sunt ca pe vremea stră-străbunicii tăi!

— Eu fac parte dintr-o familie de renume! Familia mea este cunoscută ca fiind Familia Vinetei Dolofane. Noi de generații am slujit cu supunere salata de vinete. Eu nu fac parte din familia vinetelor pitice ce ajung în tocănițe!

Dar nici nu termină bine de vorbit, că Vinețica simiți cum mâna și picioarele îi sunt strivite de pantoful fermierului.

— Au! Au! Au! Ce durere îngrozitoare! zise cu o voce gătuită Vinețica.

— Vai! Ce îngrozitor arăți, draga mea prietenă! o compătimi Brocollina, care nu-și putea crede ochilor cum dintr-o vânătă arătoasă ca o împărăteasă, Vinețica ajunsese storcită și leșinată, tocmai bună de o tocăniță.

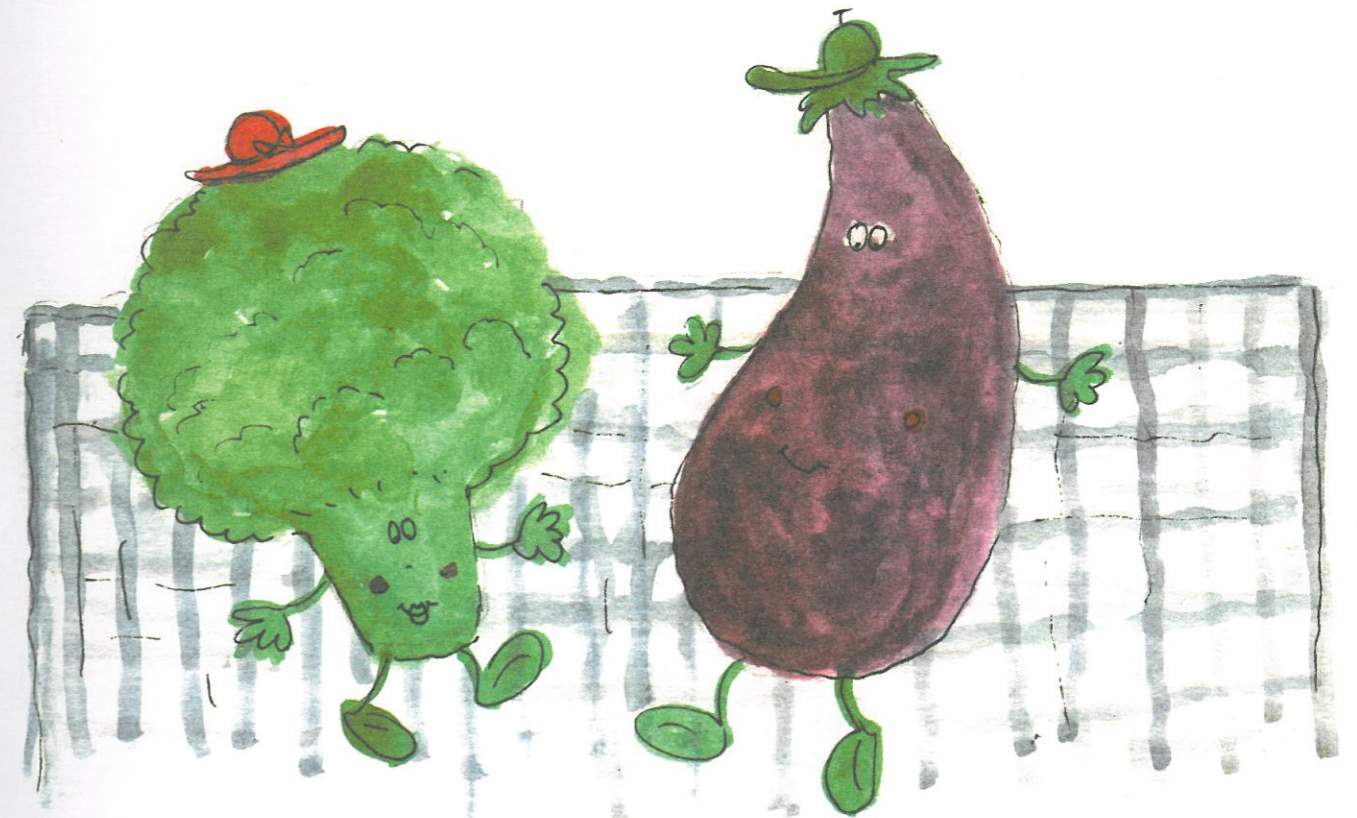

— Ce mă fac eu acuma? se tângui Vinețica. Cine o să mă mai dorească pe mine acuma să fiu salată? Uită-te în ce hal am ajuns! și privi spre Brocollina cu ochii plini de lacrimi.

— Nu te întrista și nu mai plânge! o consolă Brocollina. Nu este o tragedie așa de mare că nu mai ajungi să fii salată de vinete! Poate că celelalte surori ale tale sau frățiorii tăi vor ajunge salată și vor duce astfel tradiția familiei mai departe! Eu ți-am spus că oamenii și-au mai diversificat gusturile între timp și vor acuma să încerce noi combinații de legume, îi zise înțeleapta Brocollina.

— Noi combinații de legume? Cum vine asta? întrebă nedumerită Vinețica.

— Cum ar fi... și Brocollina deveni dintr-o dată gânditoare. Cum să-ți spun eu?! Adică, cum ar fi, tot un fel de salată, sau poate chiar o tocăniță de vinete, brocolli și conopidă. Da! Asta e! Ce spui? zise Brocollina încântată de noua ei descoperire.

— Hmm! Zic că-i interesantă combinația! Adică, asta ar însemna ca noi două să ajungem împreună într-un borcănel?

— Poate că da! confirmă Brocollina.

— Atunci ai avut dreptate! Nu-i chiar așa de tragic ceea ce mi s-a întâmplat!

Și, ca și cum fermierul ar fi auzit gândurile domnișoarei Vinețica, o luă din răsad împreună cu Brocollina și le duse pe amândouă acasă.

— Ce bine că le-ai adus! zise soția fermierului. Chiar vroiam să încerc o nouă rețetă de vinete și brocolli pentru la iarnă.

Și chiar dacă visul nu i s-a îndeplinit în totalitate, Vinețica tot era încântată. Ajunsese în cel mai drăguț borcănel pe care-l văzuse vreodată, alături de o prietenă adevărată, buna sa Brocollina.

